

mgvoo.com

ရှေးခေတ် အိန္ဒိယနန်းတော်တွင်းမှ အချစ်ဖြင့်လောင်မြိုက်စေသော ဆောင်ကြာမြိုင်ဇာတ်လမ်းများ

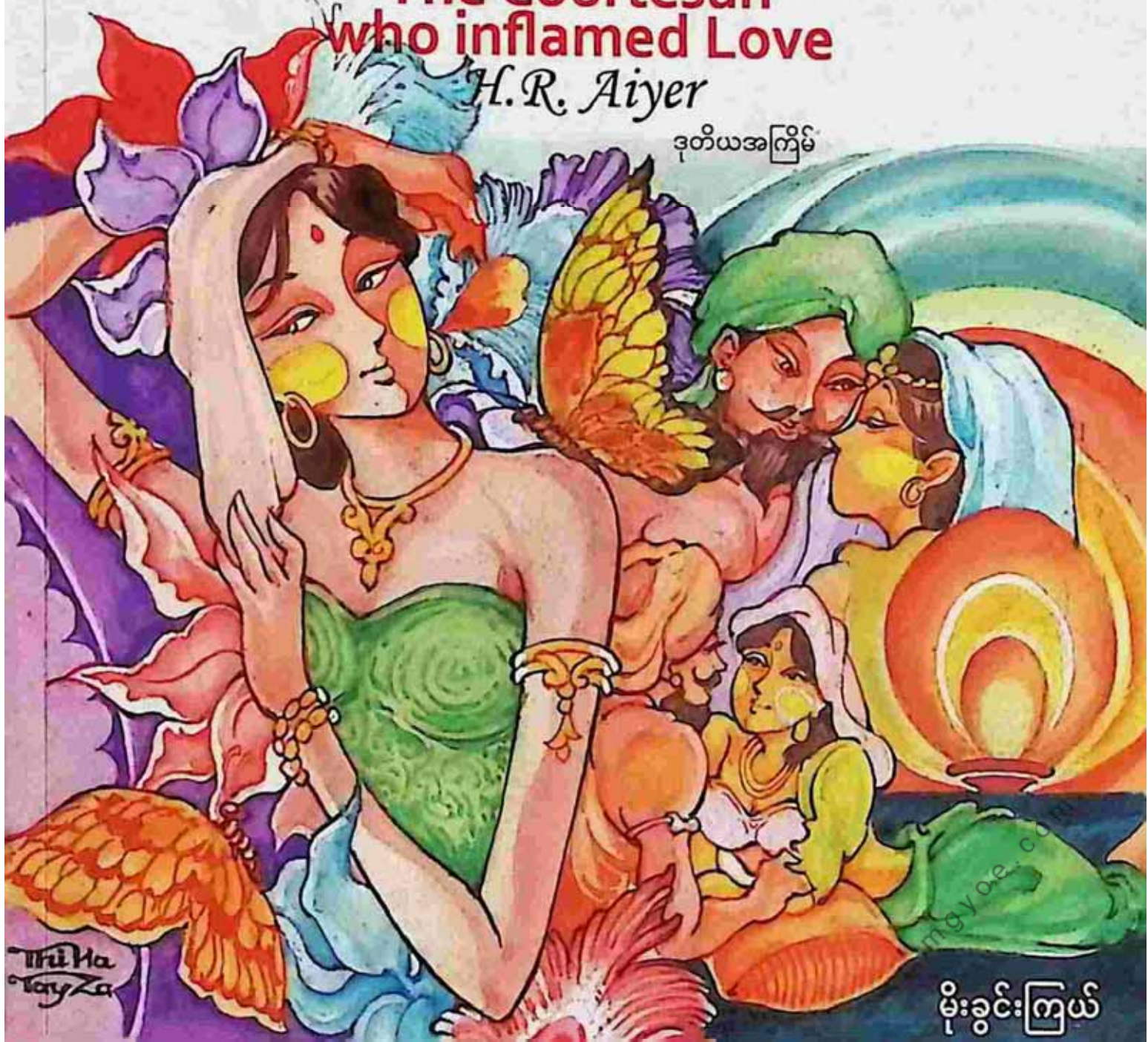
ဘသက်ဆွေ

မြန်မာပြန်

The Courtesan who inflamed Love

H. R. Aiyer

ဒုတိယအကြိမ်



Thi Ha
Lay Za

mgvoo.com

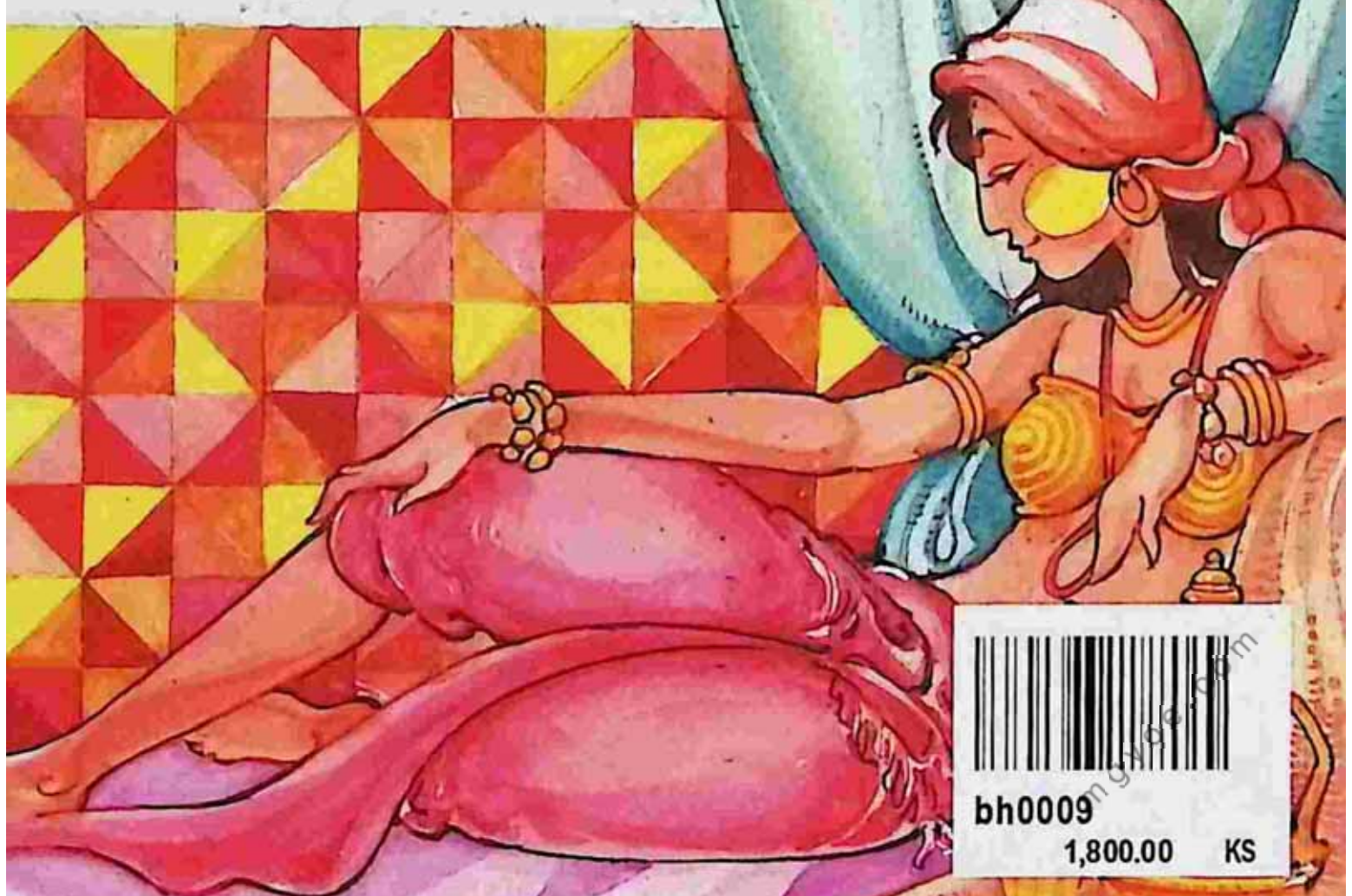
မိုးခွင်းကြယ်

mgyoe.com

ရှေးခေတ် အိန္ဒိယနန်းတော်တွင်းမှ
အချစ်ဖြင့်လောင်မြိုက်စေသော
ဆောင်ကြာမြိုင်ဇာတ်လမ်းများ

ဘသက်ဆွေ
မြန်မာပြန်

**The Courtesan
who inflamed Love**
H.R. Aiyer



bh0009

1,800.00 KS

ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ကျော်ဝေ၊ ရွက်စိမ်းစာပေ၊ (၀၀၀၄၇)၊ လမ်းမတော်၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဦးစန်ညို၊ SKCC PRESS (၀၀၄၁၃)၊ မဟိုဒိုလမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၇၊ ဇွန်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊
(ပထမအကြိမ် ၂၀၁၃၊ ဟိန်းတောက်ထွန်းစာပေ)

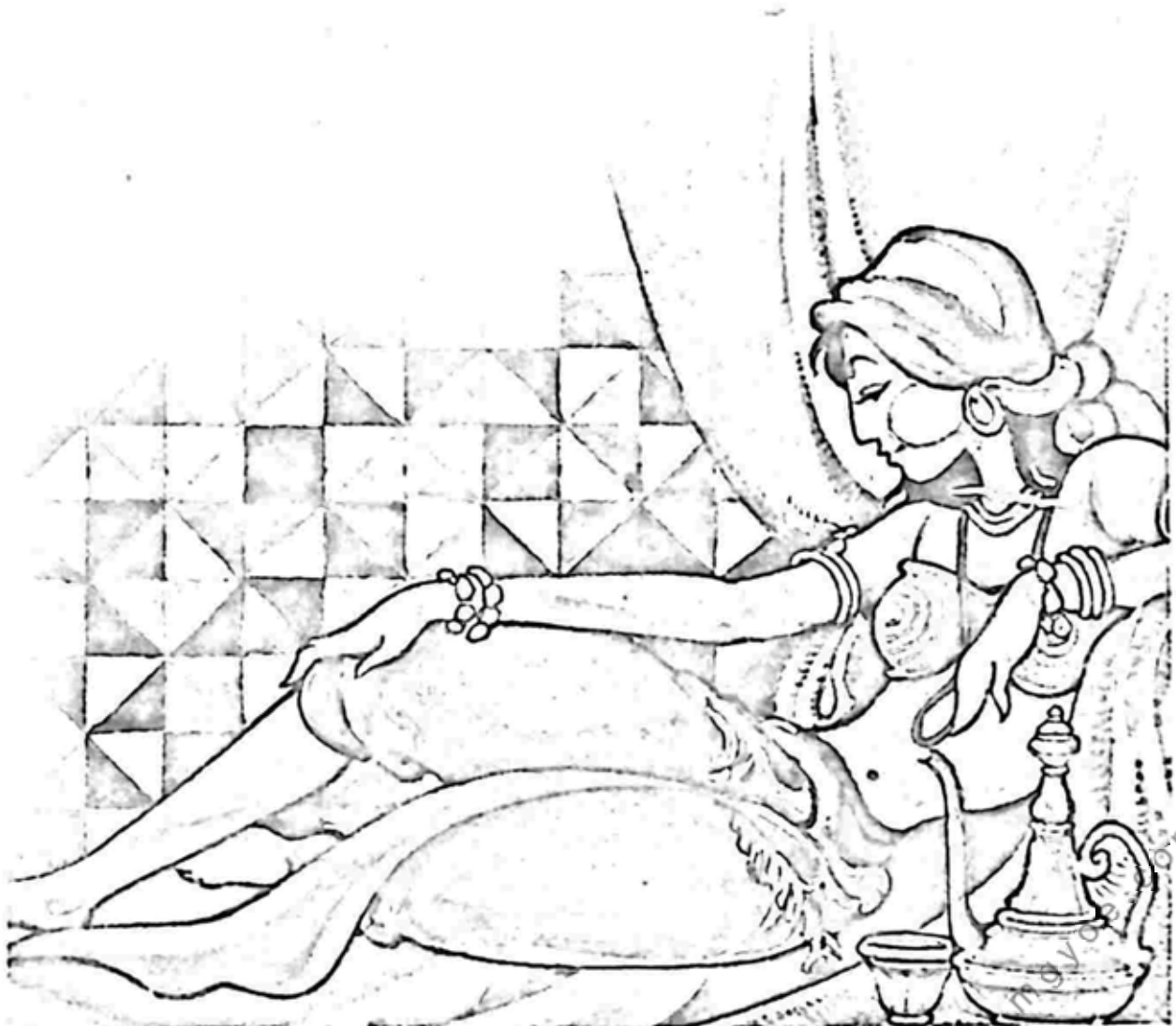
ရောင်းစု ၁၈၀၀ ကျပ်

ရှေးခေတ် အိန္ဒိယနန်းတော်တွင်းမှ
အချစ်ဖြင့်လောင်မြိုက်စေသော
ဆောင်ကြာမြိုင်ဇာတ်လမ်းများ

ဘသက်ဆွေ

မြန်မာပြန်

The Courtesan
who inflamed Love
H.R. Aiyer



mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

| | | |
|----|--|----|
| ၁။ | စာရေးသူ၏ မှတ်စု | က |
| ၂။ | မူလထုတ်ဝေသူ၏ အမှာ | ဂ |
| ၃။ | မူရင်းစာရေးဆရာ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း | င |
| ၄။ | ရာဇိဒတ္တ၏ ကျဆုံးခန်း Fall of Rairdatta | ၃ |
| ၅။ | ရမ္မက်ကျွန်း man of asumbha Raga | ၁၇ |
| ၆။ | ဗာသာရှင် ဒီဗာဒတ္တ Davadata's Sacrifice | ၂၇ |
| ၇။ | မေးခွန်းအတွက်အဖြေ Answer to a Question | ၄၅ |
| ၈။ | လာဗန်ယာဆန်ဒရီဆိုတဲ့ မိန်းမ Lavanyasundari | ၅၇ |
| ၉။ | နှစ်ကြော့ပြန်လှည့်စားမှု The Double-Crossing Damsel | ၇၃ |

| | | |
|-----|---|-----|
| ၁၀။ | အချစ်ဟူသည် အန္တရာယ် Love is Dangerous | ၈၇ |
| ၁၁။ | အာသောကဇာတီ Asokavate | ၁၀၁ |
| ၁၂။ | ကလဲ့စားချေတဲ့ ချစ်သူ Ravage of a lover | ၁၂၇ |
| ၁၃။ | မူလဒီပနှင့် ထိုမိန်းမများ Muladeva Distrists Women | ၁၄၁ |



စာရေးသူ၏ မှတ်စု

ခရစ်တော်မပေါ်မီ ၁၀၁၀ ခုနှစ်ဝန်းကျင်အတွင်း ဒါရာနိုင်ငံ၏ ပလ္လင်ထက်တွင် ဘုရင်တစ်ပါး ထီးနန်းအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ သူ၏အမည်ကို ... ရာဇာဘိယာဒေဝ ... ဟူ၍ အများက သိထားကြသည်။

သူသည် ပါရာမာရာ မင်းဆက်မျိုးနွယ်ဖြစ်ပြီး ၄၄ နှစ်တိုင်တိုင် ပိုင်စိုးခဲ့သည်။ သူ အုပ်ချုပ်စဉ်ကာလမှစ၍ မည်သူမျှ ပြုလုပ်နိုင်စွမ်း မရှိသော ဖြစ်ရပ်များကို သူ၏စီစဉ်မှုဖြင့် ဆောင်ရွက်စေပြီး အောင်မြင်စွာ ပြီးပြည့်စုံခဲ့သည် ... ဟူ၍ သူကိုယ်တိုင် ပြောကြားခဲ့သည်။

သူသည် နန်းတော်ရှိ များမတ်များနှင့် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများအား ပုံပြင်များပြောပြခြင်းဖြင့် ဧည့်ဝတ်ပြုစု ဖြေဖျော်လေ့ရှိသည်။ သင်ခန်းစာတစ်ခုကို ပေးချင်သဖြင့် ဤကဲ့သို့ ပုံပြင်ထဲတွင် ထည့်သွင်း၍ ပြောခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ထို ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းများသည် 'ဆရင်ဂရာမန်ယာရီ' ဇာတ်လမ်းများထဲတွင် အကျုံးဝင်သည်။ ထိုခေတ်အခါက ကိုယ်လုပ်တော်ပြည့်တန်ဆာများ၏ ဇာတ်လမ်းများ၊ သူတို့၏ ရည်မှန်ခြင်းနှင့် အလိုကျ ဖြေဖျော်မှုများ၊ ပရိယာယ်များ၊ ဘုရင်နှင့် များမတ်များအပေါ်တွင် အနိုင်

ယူရန် လှည့်စား အသုံးချခြင်းများ စသည်တို့ ပါဝင်သည်။

ကိုယ်လုပ်တော် ပြည့်တန်ဆာတစ်ယောက်၏ သင်ကြားမှုထဲ တွင် အနှစ်သာရပိုင်းမှာ ... ရာဂ (လူများ၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့် ခံစားမှုများ) ကို လေ့လာခြင်းဖြစ်သည်။

ရာဂ ... ကို ၁၂-မျိုး ခွဲခြားသတ်မှတ်ထားသည်။ အမျိုးအစား အလိုက် ခွဲခြား၍ အမည်ပေးထားသည်။ သို့ရာတွင် ရာဂ ၁၂-မျိုးမှာ သီးသန့်စီ ထားရှိသည်။

ဤဇာတ်လမ်းများကို စီစဉ်ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဗဟိုဦးတည်ချက်ကို မူလအတိုင်း ထားရှိခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကွက်နှင့် တင်ပြပုံကို ဆီလျော်စေရန် ပြင်ဆင်ဆောင်ရွက်ထားခြင်းအားဖြင့် ဇာတ်လမ်းတိုင်းသည် သူ့ပင်ကိုအတိုင်း ပြည့်စုံနေသည်။

ထို့ပြင် ဇာတ်လမ်းများကို တတ်နိုင်သမျှ မူရင်းအရသာ မပျက်စေရန် ဆောင်ရွက်ထားသည်။ ထိုသို့ ဆောင်ရွက်ရာတွင် ခေတ်ကာလပေါ် ဝတ္ထုတိုများ၏ အတွေးအခေါ်နှင့် အတတ်ပညာနည်းလမ်းများအတိုင်း စီစဉ်ထားသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တိုက်ရိုက်နည်းလမ်းနှင့် ရှင်းလင်းတိကျစွာ ကြိုးစားတင်ပြထားသည်။ မွမ်းမံချယ်လှယ်ခြင်းနှင့် ချဲ့ကားခြင်းမရှိပါ။ အကယ်၍ လွန်လေပြီးသော ခေတ်ကာလများက လူနေမှုစနစ် တည်ဆောက်မှုများကို စိတ်ကူးပုံဖော်၍ ဖတ်ရှုပါက သူတို့သည် စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်လာလိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။



မူလထုတ်ဝေသူ၏ အမှာ

မည်သည့်တိုင်းပြည်၊ မည်သည့်ယဉ်ကျေးမှုမှ ရှေးဟောင်း ဟိန္ဒူယဉ်ကျေးမှုထက်ပို၍ ရိုးရာအကပညာနှင့် ကြယ်တာရာ နက္ခတ် ပညာရပ်တွင် မသာနိုင်ပေ။ ဟိန္ဒူရိုးရာ အကပညာရပ်ကို ပျော်ရွှင်မှု သက်သက်ဟု ယူဆပါက သင် ... မှားပေလိမ့်မည်။ နန်းတွင်းကချေ သည်များသည် သူမတို့၏ကကွက်များတွင် နိုင်ငံရေးနည်းဗျူဟာကို ထည့်သွင်းခဲ့ကြ၏။ နိုင်ငံရေးကိစ္စများတွင်လည်း ဘုရင်နှင့် မင်းညီ မင်းသားတို့က နန်းတွင်းကချေသည်များကို အသုံးချခဲ့၏။

ကြယ်တာရာနက္ခတ်များ၏ အရှင်သခင်ဖြစ်သော အိန္ဒိယ တွင် အတော်ဆုံး ကချေသည်လေးယောက် အမြဲရှိခဲ့၏။ ရမ်းဘား၊ တီလော့ဟားမား၊ အာဘာဆီနှင့် မင်နီကာတို့သည် နန်းတော်တွင် မကြာခဏ ကပြကြရ၏။ ထီးနန်းကို လုမည့်လူများကို ကချေသည် များ၏ ပရိယာယ်ဖြင့် ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့၏။

ကချေသည်တစ်ယောက်ဖြစ်လာရန် နှစ်ပေါင်းများစွာ သင် ယူရ၏။ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်များကို ဖတ်ရ၏။ မိရိုးဖလာ နည်းလမ်းများကို လေ့လာရ၏။ လူအမျိုးမျိုး၏ စိတ်၊ ရုပ်၊ လက္ခဏာများနှင့် သဘော

သဘာဝကို စိတ်ဖြာလေ့လာရ၏။ ကချေသည် တစ်ယောက်သည်
 လူအမျိုးမျိုး၏ အတွင်းစိတ်ကို ထွင်းဖောက်သိနိုင်ဖို့ အထူးလိုအပ်၏။
 ထို့ကြောင့်လည်း မိန်းမတစ်ယောက်၏ လှပမှုကို အသိအမှတ်မပြုဘဲ
 နေနိုင်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်မျှ မမွေးဖွားသေးဟု ဆိုရိုးစကား
 ရှိ၏။

ဆရင်ဂါရာမင်ဂျရီ၊ လာဗင်ယာစန္ဒီ၊ ဒေဗာဒဿနှင့် အသော
 ကဗာဒို တို့သည် ဤကချေသည်များတွင် ပါဝင်ကြ၏။ ဖော်ပြမည့်
 အခန်းများတွင် လူ့ယဉ်ကျေးမှု၊ ရွှေခေတ် နန်းတွင်းကချေသည် များ၏
 မာယာများ၊ ရုပ်နှင့်ခန္ဓာကိုယ်ကို အသုံးချရသော လုပ်ငန်းများ၊ ဇေန
 ဉာဏ်များ၊ ထူးခြားပွင့်လင်းသော အလှများ၊ ရဲရင့်သော စွန့်စားမှုများနှင့်
 ဂုဏ်သိက္ခာ၊ မြင့်မြတ်သော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအတွက် မာနတရား
 များကို ဖော်ပြထားပါသည်။

ဇာတ်လမ်းအများစုသည် ရင်သိမ့်ဖိုများချည်း ဖြစ်သဖြင့်
 တစိုက်စိုက် ဖတ်ဖြစ်ရသော စွဲမက်စရာ ဖြစ်နေရသည်မှာ အဓိက
 အကြောင်းများ ဖြစ်ပါသတည်း။





မူရင်းစာရေးဆရာ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

ဆရီအိတ်၊ အာရ်၊ အေယားမှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ကာရာလာနယ် သား ဖြစ်သည်။ ကျောင်းတွင် ဆယ်နှစ်ပညာသင်ပြီးနောက် ဘုံဘေ (မွမ်ဘိုင်း) မြို့ V.J.T.I ကျောင်းတွင် အင်္ဂလိပ်စာ ပါမောက္ခအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့၏။

ဤကာလအတွင်းတွင် “ယနေ့လူသားများ” (Men of Today Series) စာအုပ်ရေးခဲ့၏။ ခေါင်းစဉ်နှစ်ဆယ်ပါသော “ယနေ့ ယောက်ျားများ” စာအုပ်သည်လည်း အလွန်နာမည်ကြီးခဲ့၏။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းတွင် “ဟစ်တလာ၏စစ်ပွဲ” (Hitler's War) လက်ကမ်းစာစောင်များ စတင်ရေးခဲ့၏။ စစ်ပွဲအကြောင်းကို မှတ်တမ်းတင်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး နောင်တွင် Hitler's War အမည်ဖြင့်ပင် စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်အဖြစ် စုစည်းရိုက်နှက်ခဲ့၏။ သူ ရေးသားသော အခြားစာအုပ်များမှာ War in the Pacific, Why Pakistan? What

Japan Wants ? The Congress and the War, India and the war Congress High Command နှင့် Can China Survive? စာအုပ်များ ဖြစ်သည်။

မစ္စတာအေယားသည် အိန္ဒိယနှင့် နိုင်ငံခြားဂျာနယ်များတွင် ဆောင်းပါးများစွာ ရေးခဲ့၏။ ဘာဟဝမ်ဂျာနယ်တွင် လက်ထောက် အယ်ဒီတာလုပ်ခဲ့၏။ Free Press ဂျာနယ်တွင်လည်း လက်ထောက် အယ်ဒီတာလုပ်ခဲ့၏။

ဤ ဆရင်နဂါမန်ဂျရီ ဖြစ်ရပ်မှန်ပုံဝတ္ထုများကို Bharat Jyoti စာစဉ်တွင် ဆက်တိုက်ရေးခဲ့ပြီးမှ ယခုကဲ့သို့ စာအုပ်အဖြစ် ပြန်လည် ပုံနှိပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။



(၁)

ရာဇဝင်တော်၏ ကျဆုံးခန်း
Fall of Rairdatta



(၁)

ရာဇိဒတ္တ၏ ကျဆုံးခန်း
Fall of Rairdatta

ဒါဟရ (Dhara) မင်းနေပြည်တော်တွင် မာရာဂျာ ဒါဟီရဂျာ ပရမီဆွာဒ ဆရီ ဗဟိုဂျဒီဗ ထီးနန်းစံနေချိန်ဖြစ်၏။ သူသည် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်၍ ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံသော မင်းဖြစ်သလို ပညာလည်း တတ်၏။ သို့သော် ထိုဘုရင်မင်းမြတ်၌ ပြဿနာဖြစ်နေရသည်မှာ ဒဟမ၏ အကြောင်းရင်းဖြစ်၏။

ဗဟိုဂျဒီမ၏ နန်းတော်တွင် ပြည့်တန်ဆာဟု ဆိုနိုင်သော ကြေးစားအထက်တန်းစား ဆရင်ဂရာမန်ဂျရီ နေထိုင်၏။ အလွန် လှပချောမောလွန်းသဖြင့် ယောက်ျားသားအားလုံး၏ ချစ်ခင်မြတ်နိုး တပ်မက်ခြင်း ခံရ၏။ သူမ၏အလှသည် အခြားသော လုံမငယ်များ၏ အလှကို လွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့လေသည်။ ဗဟိုဂျဒီဗဘုရင်၏ တိုင်းပြည်အတွင်း ရှိ အခြားအခြားသော ပြည့်တန်ဆာများသာမက အိမ်နီးချင်း တိုင်းပြည် များရှိ ပြည့်တန်ဆာများကပါ သူ့ကို အားကျကြ၏။

သူမ၏မိခင်မှာ ဗီဆမဆီလာ ဖြစ်သည်။ အနားယူသွားသော နန်းတွင်းပြည့်တန်ဆာလည်း ဖြစ်၏။ သူမကိုလည်း အားလုံးက လေးစားကြ၏။ သို့သော် သူမအနေဖြင့်မူ သမီးအား လက်ရှိအခြေ အနေကို ထိန်းထားနိုင်ဖို့ အမြဲစိုးရိမ်ကြောင့်ကျနေရှာ၏။ မိန်းမတို့၏ ရမ္မက်စွမ်းရည် အတတ်ပညာများကို ပိုမိုပြည့်စုံစေချင်၏။

နွေရာသီ တစ်ညနေခင်းတွင် သမီးနှင့်ယှဉ်ထိုင်နေစဉ် သူမက ပြောပြခဲ့သည်။ “သမီး ... ညည်းရဲ့အလှအပကြောင့်သာ ဒီလို စည်းစိမ် ချမ်းသာကို ရနေတာဖြစ်တယ်။ အများအားဖြင့် ပြည့်တန်ဆာတွေဟာ ဒွါတပ်စ်ရဲ့ လှည့်ဖြားမှုကြောင့် ပျက်စီးကြရတာ များတယ်။ တစ်ပါး သော သူတွေကို ပျော်ရွှင်ကျေနပ်အောင် ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် အနုပညာကို အတတ်ပညာလို သဘောထားပြီး အောင်မြင်စွာ အသုံးချရမယ်။ အဲဒါ ကတော့ ယောက်ျားသားတွေရဲ့ လွှမ်းမိုးထားတဲ့ ရာဂစိတ်ကို လေ့လာပြီး နားလည်ဖို့လိုတယ်။ အောင်မြင်ရဖို့အတွက် သူတို့ရဲ့ အနုပညာတွေကို အသုံးချခဲ့တဲ့ တခြားပြည့်တန်ဆာတွေ အကြောင်း အမေပြောပြမယ်။ သူတို့ရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို ကြားရရင် ညည်း ... ခုထက်ပိုပြီး အသိဉာဏ်ရှိလာလိမ့်မယ်။ ကဲ ... နား ထောင်ပေတော့”

“ခန္တီပူရမြို့မှာ ပညာရှိပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ ဆိုမဒတ္တ အမည် ရှိတဲ့ ဗြဟ္မဏတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူဟာ ကျော်ကြားတဲ့ ပညာရှိ တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ဗီဒနဲ့ဆစကြာဂါထာတွေကိုတောင် ကောင်း ကောင်း ရွတ်ဆိုနိုင်တယ်။ သူဟာ ကျော်ကြားလာသလို ပိုပြီးတော့ လည်း ချမ်းသာလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေး မရှိဘူး။

သူဟာ ဗိဂျယဆပတန်ဂါထာကို လေ့လာပြီးတော့ လိုရာဆန္ဒ ကို ပေးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ နေမင်းထံမှာ ဆုတောင်းတယ်။ အဲဒါကြောင့် ရဗီဒတ္တ ဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက် ရခဲ့တယ် ...

ရဗိဒတ္တ အသက် (၁၆) နှစ်ရှိလာတဲ့အခါမှာ အထွတ်အမြတ် ဖြစ်တဲ့ အပ်ချည်ကြိုးကို ပေးခဲ့တယ်။ ဗိဒနဲ့ ယိဒံဂကျမ်းတွေကိုတောင် လေ့လာစေတယ်။

ရဗိဒတ္တဟာ ဗိဒကျမ်းတွေကို ကြိုးစားလေ့လာခဲ့တဲ့အတွက် သူ့ဖခင်လောက်နီးနီး အသိပညာရှိလာခဲ့တယ်။ ဖခင်ကြီးဟာ သူ့သား အမွေရမယ့် စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေအတွက် စိတ်ပူခဲ့တယ်။ အနာဂတ် မှာ သူ့သားတစ်ယောက် ပျက်စီးသွားမှာကို ကြိုစိုးရိမ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ပညာအားလုံးကို သင်ကြားပေးခဲ့တယ်။ ဒတ္တနဲ့ အခြားပညာရှိတွေ ရေးခဲ့တဲ့ ပြည့်တန်ဆာတွေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကိုတောင် သင်ကြား ပေးခဲ့တယ်။

တစ်နေ့မှာ သားကိုခေါ်ပြီး ပြောတယ်၊ ‘သား ... ငယ်ရွယ်မှု ဟာ သိပ်သည်းတဲ့ အမှောင်ဖြစ်တယ်၊ ငယ်ရွယ်မှုကို ဘယ်သူမဆို ဖြတ် သန်းရမှာတော့ အမှန်ပဲ၊ မဒနဟာ ကောက်ကျစ်တယ်၊ ပစ္စည်း ဥစ္စာဟာ ယစ်မှုးစေတယ်၊ စိတ်ဟာ သဘာဝအားဖြင့် ကြာရွက်ပေါ်က ရေစက် လိုမမြဲဘူး၊ အာရုံဟာ ဆင်ရိုင်းတစ်ကောင်လိုပဲ ထိန်းသိမ်းဖို့ ခဲယဉ်းတယ်၊ ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ သဘာဝအားဖြင့် စွဲလမ်းတပ်မက် တိမ်းမှုးဖွယ်ဖြစ်တယ်၊ မိုးဥတု၊ ဆောင်းဥတုနဲ့ အခြားရာသီတွေရဲ့ အစတိုင်း အစတိုင်းဟာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းတယ်။ အချစ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကို ဘယ်သူမှ ကြံကြံမခံနိုင်ကြဘူး၊ ငါ့သားဖြစ်တဲ့ မင်းဟာ ရန်သူ ခြောက်ယောက်ကို နိုင်ရမယ်၊ အာရုံခံစားမှုတွေ ကိုပဲပေါ့။ ကောက်ကျစ် သူတွေဟာ အာရုံခံစားမှုကို သဘောကျတယ်။ အရှက်မဲ့တဲ့ မိန်းမတွေနဲ့ ဆက်ဆံကြတယ်။

ဒီမှာ ငါ့သား ... လူကြီးသူမတွေရဲ့ ဆုံးမစကားကို ပျော့ညံ့တဲ့ စိတ်ထားရှိသူတွေဟာ လက်မခံနိုင်ကြရှာဘူး၊ သျှတ္တရကို လေ့လာရုံနဲ့

အသုံးမဝင်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးထားတတ်စေတဲ့ စာပေ တတ်မြောက်မှုအတွက် ဂုဏ်ယူမှုကို မင်းပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေက ဖျက်ဆီးကြလိမ့်မည်။ မင်းရဲ့ ရဲစွမ်းသတ္တိတွေလည်း ကျဆင်းသွားလိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေဟာလည်း ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မယ်။ နောက်ဆုံး မင်းဟာ အကျင့်စာရိတ္တပျက်ပြီး လုံးဝ ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ အာရုံခံစားမှုတွေကို မပယ်ဖြတ်နိုင်လို့ မင်း ရမယ့်ဆိုးကျိုးတွေပဲ ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် ... ငါ့သား ကြပ်ကြပ်သတိထားပါ။ မင်းရဲ့ အဆင့်အတန်းနဲ့ လျော်ညီအောင် နေထိုင်ပြုမူပါ။ မကောင်းတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေကို ရှောင်ပါ။ ဂီတနားထောင်ခြင်း၊ သီဆိုခြင်း၊ ကခုန်ခြင်း မပြုပါနဲ့။ မိန်းမပျိုတွေရဲ့ ဖျားယောင်းမြူဆွယ်တဲ့ အကြည့်တွေကို မသိဟန်၊ မမြင်ဟန်ဆောင်ပါ။ ကပွဲရုံနဲ့ လောင်းကစားဝိုင်းတွေကို မသွားပါနဲ့။ ကိုယ့်အဆင့်အတန်းနဲ့ညီအောင် မနေတဲ့လူဟာ လူတွေရဲ့ ကဲ့ရဲ့ခြင်းခံရမယ်ဆိုတာကို စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ထားပ။ ပရူရဗလို တန်ခိုးကြီးတဲ့ ဘုရင်တောင် ပြည့်တန်ဆာ ဥရဗဆီ ရဲ့ လက်အောက်ခံဖြစ်ရတဲ့ ဥပမာ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။

ရဗိဒတ္တသည်လည်း သူ့ဖခင်၏ ဆုံးမစကားကို လိုက်နာခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် လူအများ၏ လေးစားမှုကို ခံရ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူ ဆိုဗဒတ္တမှာလည်း သူ့သားအတွက် ဂုဏ်ယူကျေနပ်နေခဲ့၏။

ထိုအခါမှ နောက်နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာတွင် သူ့ဖခင်နှင့် မိခင်တို့ ကွယ်လွန်သွားကြကုန်၏။ ဤသို့ဖြင့် ရဗိဒတ္တမှာ လောကကြီးတွင် တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်သလို ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ပထမတွင် ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုကို ဝေဒနာတစ်ခုလို ခံစားနေရ၏။ ထို့နောက်တွင်တော့ ပူဆွေးမှုများ အချိန်ကာလအလျောက် လျော့နည်းသွားခဲ့၏။ သူ့ သူငယ်

ချင်းများနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ တပူးတွဲတွဲ နေထိုင်နိုင်ခဲ့၏။

နွေရာသီတွင် ကရုမာကရပန်းခြံတွင် လူငယ်ပွဲတော် ကျင်းပ တတ်သော်လည်း ရဗိဒတ္တသည် ပန်းခြံသို့ တစ်ခေါက်တစ်ခါဖူးမျှ မသွား ခဲ့ပေ။ သူသည် အရွယ်ရောက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေပြီ ဖြစ်သဖြင့် လူငယ်ပီပီ ဘဝ၏ဆန္ဒများ ပေါ်ပေါက်နေချေပြီ။ သို့သော် ဖခင်၏ စကားကို နားထောင်သောအနေအားဖြင့် အပျော်အပါးနှင့် ပွဲလမ်း သဘင်ရှိသော နေရာများကို မသွားဘဲ နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ငယ်ရွယ်သူဖြစ်သော သူသည် အဘယ်မျှကြာအောင် သူ့ ရင်ထဲမှဆန္ဒနှင့် အာရုံခံစားလိုမှုများကို ဖိနှိပ်ထားနိုင်မည်နည်း။ သူ သည် ကျန်းမာသန်စွမ်းသော လူငယ်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရဗိဒတ္တမှာ သဘာဝ၏တောင်းဆိုချက်ကို မလွန်ဆန်နိုင် ခဲ့ချေ။

ထိုအချိန်က နွေဦးရာသီဖြစ်၍ ပန်းခြံထဲမှ လေပြည်တွင် ပန်း မျိုးစုံတို့၏ မွှေးရနံ့များ ထုံသင်းနေသည်။ သရက်ပင်များတွင် အပွင့်များ ဝေနေကြ၏။ သစ်ပင်များအပေါ်တွင် ဥဩငှက်သည် နွေဦး ရောက် လာပြီဖြစ်ကြောင်း တေးသီဆိုနေ၏။

လူငယ်များသည် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ လျှောက်သွားနေကြ ၏။ အားရပါးရ ရယ်နေကြ၏။ ပျော်ရွှင်စွာ စကားပြောနေကြ၏။ ကရုမာကရပန်းခြံတွင် လူငယ်ပွဲတော် ကျင်းပနေ၏။ လူငယ်တိုင်း သည် ပန်းခြံဆီသို့ ဦးတည်သွားနေကြ၏။

ထိုကာလမှာပင် ရဗိဒတ္တထံသို့ သူငယ်ချင်းများ ရောက်လာ ကြ၏။

“သူငယ်ချင်း ... ဒီနေ့ ဖစ်ချီဘင်နား ဘုရားပွဲနေ့ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီပွဲကိုမသွားဘဲနေရင် မင်းဘဝဟာ ဘာအသုံးကျမှာတဲ့လဲ၊ ဒီလို

ပွဲမျိုးကိုမှ မကြည့်ရင် ဒီမျက်စိနှစ်လုံးဟာ ဘာကိုကြည့်တော့မှာလဲ၊ မင်း ... ဝါသနာမပါပေမဲ့ ငါတို့ကို ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့အနေနဲ့ ပွဲတော်ကို လိုက်ခဲ့ပါ။ ကဲ ... လာပါ။ သွားကြပါစို့။”

ရဗီဒတ္တသည် အကြီးအကဲများ၏ ဆုံးမစကားကို သတိရ သဖြင့် မိတ်ဆွေများနောက်သို့ မလိုက်လိုလှပေ။ တစ်ဖက်ကလည်း မိတ်ဆွေများက သူတို့နောက်သို့ လိုက်ရန် တိုက်တွန်းနေကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် မိတ်ဆွေများနှင့် လိုက်သွားလေတော့၏။

ကရမကာရပန်းခြံတွင် ဖစ်ရှ်ဘင်နာဘုရား၏ နတ်ကွန်း ရှိ၏။ ရေနံပေါင်များပေါ်တွင် တိလာကာပန်းပင်များ ပေါက်နေ၏။ တောင်ပူစာများပေါ်မှ ကုရဗကသစ်ပင်များတွင် အဖူးအငုံများ ဝေဆာ နေ၏။ သလင်းကျောက်ဖြူများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ချစ်ရေး ချစ်ရာ ခန်းမဆောင်လည်း ရှိနေ၏။

ရဗီဒတ္တသည် မက်ဒွန်းနား (အချစ်ခန်းမဆောင်) တွင် အချစ် နတ်ဘုရားမနှင့်တူသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို အမှတ်မထင် လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

“အို ... ဒါဟာ ပရာဂျာပါတီနတ်ဘုရားရဲ့ ပြိုင်ဖက်ကင်းတဲ့ ဖန်တီးမှုပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အဆင့်အတန်း အမျိုးမျိုးရှိတဲ့ မိန်းမတွေ အားလုံးထဲမှာ သူမဟာ ပြိုင်ဖက်ကင်းတဲ့ အလှတစ်ပါးပါပဲ။ အချစ် ပင်လယ်သစ်တစ်ခုပါလား၊ ဘဝရဲ့ချစ်ခြင်းအရသာ တစ်ခုပါလား၊ လူတွေရဲ့နှလုံးသားကို ညှို့ယူတဲ့ သံလိုက်တစ်ခုပါလား၊ လိမ္မာပါးနပ် မှုတွေရဲ့ ဆရာတစ်ဆူပါလား။”

ဤသို့လျှင် ထင်မှတ်သွားသော သူသည် အချစ်ခန်းမဆောင် ဆီသို့ မကြာခဏ လှမ်းကြည့်နေမိလေတော့၏။ အချစ်ခန်းမဆောင် ဆီမှ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် အကြည့်များကို မြင်ရသောအခါတွင်လည်း

သူ့ရင်မှာ ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်ရပြန်၏။

ထိုမိန်းမပျို၏အမည်မှာ ဗိနာရာဇာတီ ဖြစ်သည်။ ပြိုင်ဖက်ကင်းသော အလှပိုင်ရှင် ကြေးစား၊ ပြည့်တန်ဆာတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်၏။

ငယ်ရွယ်နုပျို လှပသန်စွမ်း၍ ချမ်းသာကြွယ်ဝပုံရသော ရဗီဒတ္တကို မြင်မြင်ချင်းပင် ဗိနာရာဇာတီလည်း ချစ်သွားလေ၏။

အတွေ့အကြုံမရှိသော ရဗီဒတ္တသည် မက်ဒွန်းနား ခန်းမဆောင်အနီးတွင် တရစ်ဝဲဝဲ လုပ်နေ၏။ သူမကလည်း ချစ်မြတ်နိုးသော အကြည့်ဖြင့် သူ့ကို မကြာခဏ ကြည့်နေတတ်၏။ အချစ်၏ သင်္ကေတကို ဖော်ပြထားသော ဟန်အမူအရာများကို အမျိုးစုံ လုပ်ပြ၏။ ရဗီဒတ္တကိုကြည့်ပြီး သူမ ... တွေးနေ၏။ “အို ... အချိန်များစွာ ကြာပြီးနောက်မှ ငါ့ဆီကို ရတနာတစ်ပါး ရောက်လာပါပေါ့လား၊ အချိန်များစွာကြာပြီးမှ ငါ့ရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေ ဖူးပွင့်လာရတော့မယ်၊ ငါ့ရဲ့ဆန္ဒတွေ ပြည့်လာပြီ၊ မျှော်လင့်ချက်တွေ သီးပွင့်လာပြီပဲ”

ဗိနာရာဇာတီသည် အနီးရှိ မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့် စကားပြောရင်း ရဗီဒတ္တအား ပြုံးရွှင်စွာ ကြည့်နေတတ်၏။ ကျက်သရေရှိသော အမူအရာများ လုပ်ပြနေ၏။ ရဗီဒတ္တမှာ ယခုအချိန်အထိ အချစ်နှင့် မကြုံခဲ့ဖူးပေ။ စိတ်ထဲတွင်တော့ ထူးဆန်းသော ပျော်ရွှင်ကျေနပ်မှုကို ခံစားနေရ၏။ ဤအံ့ဩစရာကောင်းသော မိန်းမပျိုသည် သူ့ကို ချစ်နေပြီဟုလည်း တွေးနေ၏။ မိန်းမပျို၏ အပြုံးနှင့် အမူအရာများသည် သူ့ကို ရည်ညွှန်းသည်ဟု ယုံကြည်လိုက်၏။

ပွဲတော်ပြီးသောအခါ ခန်းမဆောင်တွင်းသို့ဝင်၍ ခန္ဓာပ (Manmad) ကို ပူဇော်၏။ ထို့နောက် ပန်းခြံတွင်းမှဖြတ်၍ သူ့အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ သူ့စိတ်ကို အတွေးတစ်ခုက လွှမ်းမိုးနေလေပြီ။ “အံ့ဩ

စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမပျိုလေးရယ်”ဟု တမ်းတမ်းတတ ဖြစ်နေ၏။

ထိုနေ့ ညနေချမ်းချိန်တွင် ဗိနရာဗာတီသည် သူ့သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ ဆန်ဂါမိကကို ရဗီဒတ္တ၏အိမ်သို့ စေလွှတ်လိုက်၏။ သူမ သည်လည်း အိမ်အဝင်ဝတွင် ခဏရပ်ဆိုင်းလိုက်သေး၏။ ထို့နောက်မှ အိမ်ထဲသို့ ရဲတင်းစွာ ဝင်ခဲ့သည်။ အိမ်တွင်ရောက်နေသော ရဗီဒတ္တ၏ သူငယ်ချင်းများသည် သူမကို မှတ်မိကြသူများ ဖြစ်လေရာ ရဗီဒတ္တကို သူမနှင့် မိတ်ဆက်ပေးကြ၏။

နေရာတွင် ဝင်ထိုင်ပြီးနောက် သူမက ပြော၏။ “ရဗီဒတ္တ ရှင့်ကို နှစ်ယောက်တည်းပြောရမယ့်စကား ကျွန်မမှာ ရှိပါတယ်၊ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးပါ”

သူမသည် ဗိနရာဗာတီ၏ မိတ်ဆွေမဖြစ်ကြောင်း သိရသဖြင့် ရဗီဒတ္တ အလွန်သဘောကျသွား၏။ မက်ဒွန်းနား ခန်းမဆောင်တွင် သူမကို မြင်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ပြန်သတိရလာ၏။ သူ့သူငယ်ချင်းများ အား အခန်းအပြင်သို့ထွက်ရန် အချက်ပြလိုက်၏။ သူတို့ထွက်သွား သောအခါမှ သူမကမေး၏။

“မိန်းမချောကလေး ဘာသတင်းတွေ သင် ... ယူလာသလဲ၊ သတင်းကောင်းလား ... သတင်းဆိုးလား”

“ဒါဟာ ... သင့်ရဲ့အခြေအနေ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်စေပေမယ့် သတင်းကောင်းတော့ သတင်းကောင်းပါ၊ ကျွန်မ သခင်မ စိတ်ဆင်းရဲနေတာကို မြင်ရလို့ ကျွန်မလည်း သူ့အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မပြောတာကို နားထောင်ပေးပါ”

“မဒနပွဲတော် ကျင်းပနေစဉ် ရှင့်ကို မြင်လိုက်ရတဲ့အချိန်က စပြီး ရှင်ဟာ သူမရဲ့နှလုံးသားကို စိုးမိုးခဲ့ပါတယ်၊ နှလုံးသားကို ဆမဒါ မြားအစင်းတစ်ရာ ထိုးစိုက်လိုက်သလိုပါပဲ၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး သူမဟာ

အရမ်း စိတ်လှုပ်ရှားနေရပါတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်ပြီး သက်ပြင်း တချချ ဖြစ်နေပါတယ်။ သူ့မျက်စိတွေဟာ ရှင့်ကိုပဲ မြင်နေရှာပါတယ်။ သူ့နားတွေဟာ ရှင့်အသံကိုပဲ ကြားချင်နေပါတယ်။ ရှင့်အကြောင်းကို အမြဲပြောနေပါတယ်။ သူမဟာ ရှင့်နဲ့တွေ့ချင်နေပါတယ်။ ရှင့်ဟာ ပညာရှိ ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းရဲ့ ဘဝကို ပျော်ရွှင်မှုပေးပါ။ ဆရီဟနဲ့ အခြားသူတွေကျမ်းတွေမှာ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို သတ်တာဟာ အကြီးဆုံး အပြစ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။ ရှင် ... ဒီနေ့ သူမဆီကို မလာရင်တော့ သူမ ... သေပါလိမ့်မယ်”

ဆန်ဂါမိကလည်း စကားရပ်ပြီး ရဗီဒတ္တအား စူးစမ်းသလို ကြည့်နေသည်မှာ “ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချောဆုံးမိန်းကလေးရဲ့ သေခြင်းနဲ့ ရှင်ခြင်းဟာ ရှင့်အဖြေပေါ်မှာ မူတည်နေပါတယ်”ဟု ပြောသကဲ့သို့ အဓိပ္ပာယ်ဆောင်နေ၏။

ဤတွင် ရဗီဒတ္တမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားရ၏။ အတိုက်အခံ နှစ်ခုအကြားတွင် သူရောက်နေချေပြီတကား။ မိန်းမချောတစ်ယောက် နှင့်အတူ ဘဝနုပျိုမှုကို ခံစားရန် စိတ်ရှိနေသည်ကားမှန်၏။ တစ်ဖက် မှာလည်း အကြီးအကဲများ၏ ဆိုဆုံးမမှုနှင့် ကိုယ်ကျင့်တရား ထိန်း သိမ်းမှုက ရှိနေပြန်ချေသည်။

အတန်ကြာသည်အထိ အဆုံးအဖြတ် ခက်နေရရှာ၏။ နောက် ဆုံး၌ လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် အိမ်သို့သွား၍ ဗိနာရာဘာတီနှင့် တွေ့ဆုံ၏။

ဗိနာရာဘာတီ၏ နေအိမ်သို့ သူရောက်ချိန်တွင် နေမင်းသည် သစ်ပင်များနောက်ကွယ်သို့ ဝင်သွားပြီဖြစ်၏။ ညနေဆည်းဆာ အချိန် ပင်ဖြစ်သည်။

ဤသို့လျှင် ပထမအကြိမ် တွေ့ဆုံပြီး နောက်ပိုင်းတွင် သူသည်

ဗိနာရာဘာတီ၏ နေအိမ်သို့ အမြဲလိုလိုပင် သွားခဲ့တော့၏။ သူ့စီးပွား ဥစ္စာများကိုလည်း တဖြည်းဖြည်းချင်း ပေးကမ်းခဲ့၏။ ရှေးလူကြီးများ၏ ညွှန်ကြားချက်များကိုပင်ပစ်ပယ်ပြီး သူ့စိတ်ကို အာရုံခံစားမှုတွင်သာ မျှောထားလိုက်၏။ ဗိနာရာဘာတီ၏ မာယာညွတ်ကွင်းတွင် သားကောင် ဖြစ်သွားရလေတော့၏။

ပြည့်တန်ဆာမသည် ရဗီဒတ္တ၏ အတောမသတ်နိုင်သော ရမ္မက်ဆန္ဒကို နားလည်၏။ ပျော်ပွဲစားပွဲများ၊ သဘင်ပွဲတော်များ၊ ဘုရား ဖူးခရီးထွက်ခြင်းများကိုပင် စိစဉ်ခဲ့၏။ ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်သည့်အခါတိုင်း ရဗီဒတ္တထံမှ အဖိုးတန်လက်ဆောင်များ ရယူခဲ့သည်။ ဤသို့လျှင် သူ့ ပစ္စည်းများကို တဖြည်းဖြည်းယူခဲ့လေရာ နောက်ဆုံးတွင် ရဗီဒတ္တ ဆင်းရဲ သွားရလေတော့၏။

အဆုံး၌ သူ့အား သစ်သီးပုပ်တစ်လုံးကို စွန့်ပစ်ရမည့်အချိန်သို့ ရောက်လာလေ၏။

တစ်ညနေတွင် ဆန်ဂါမိက သူ့ကိုပြော၏။ “မိတ်ဆွေ ပညာ ရှိ၊ ကုန်သည်မင်းတစ်ပါးနဲ့ ဗိနာရာဘာတီရဲ့မိတ်ဆွေဟောင်း တစ် ယောက်ဟာ ဒီမြို့ကို ရောက်နေပြီ။ သူတို့မှာ ငွေကြေးအများအပြား ပါလာတယ်။ သူဟာ ဗိနာရာဘာတီကို အရူးအမူး ချစ်နေတယ်။ ဗိနာ ရာဘာတီနဲ့ တစ်ညအိပ်ခွင့်ရရင်ပဲ သူ့မှာပါလာတဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာ အားလုံးကို ပေးမယ်လို့တောင် ပြောနေတယ်။ ရှင့်ရဲ့ပစ္စည်းအားလုံးကို သူမကိုပေးထားတဲ့အတွက် သူမပစ္စည်းဟာလည်း ရှင့်ပစ္စည်းပဲ ဖြစ်ပါ တယ်။ သူမ ... ပစ္စည်းထပ်ရရင် ရှင့်အတွက် အကျိုးရှိပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် တစ်နေရာကို တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက် သွားနေပေးပါ” ထို့နောက် ဆန်ဂါမိကသည် အစေခံများအား သူတို့အိမ်မှ ဆွဲထုတ် စေလေ၏။

ရဗိဒတ္တသည်လည်း အိုးအိမ်မဲ့သူပီပီ လုံးဝသိက္ခာကျသွားရလေတော့၏။ ထိုနောက်ပိုင်းတွင်လည်း သူမအိမ်သို့ သူ ပြန်လာခွင့်မရတော့ပေ။ ထိုအိမ်အနားသို့ ရောက်သွားတိုင်းလည်း အစေခံများ၏စော်ကားမှု အော်ငေါက်ဆဲရေးမှုကို ခံရလေ့ရှိ၏။

ဗိနာရာဘာတီနှင့် ဆန်ဂါမိက တို့သည်လည်း သူ့ကို လုံးဝအသိအမှတ် မပြုကြတော့ချေ။

သူမကို မိုက်မိုက်မဲမဲ ချစ်မိသောကြောင့် သူ့ဘဝတစ်သက်တာသည် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဖြင့် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့၏။ မကြာခဏပင် သူမအား သူ ... မမြင်ခဲ့ရလျှင် ကောင်းလေစွဟု နောင်တကြီးစွာ တွေးနေမိလေ၏။

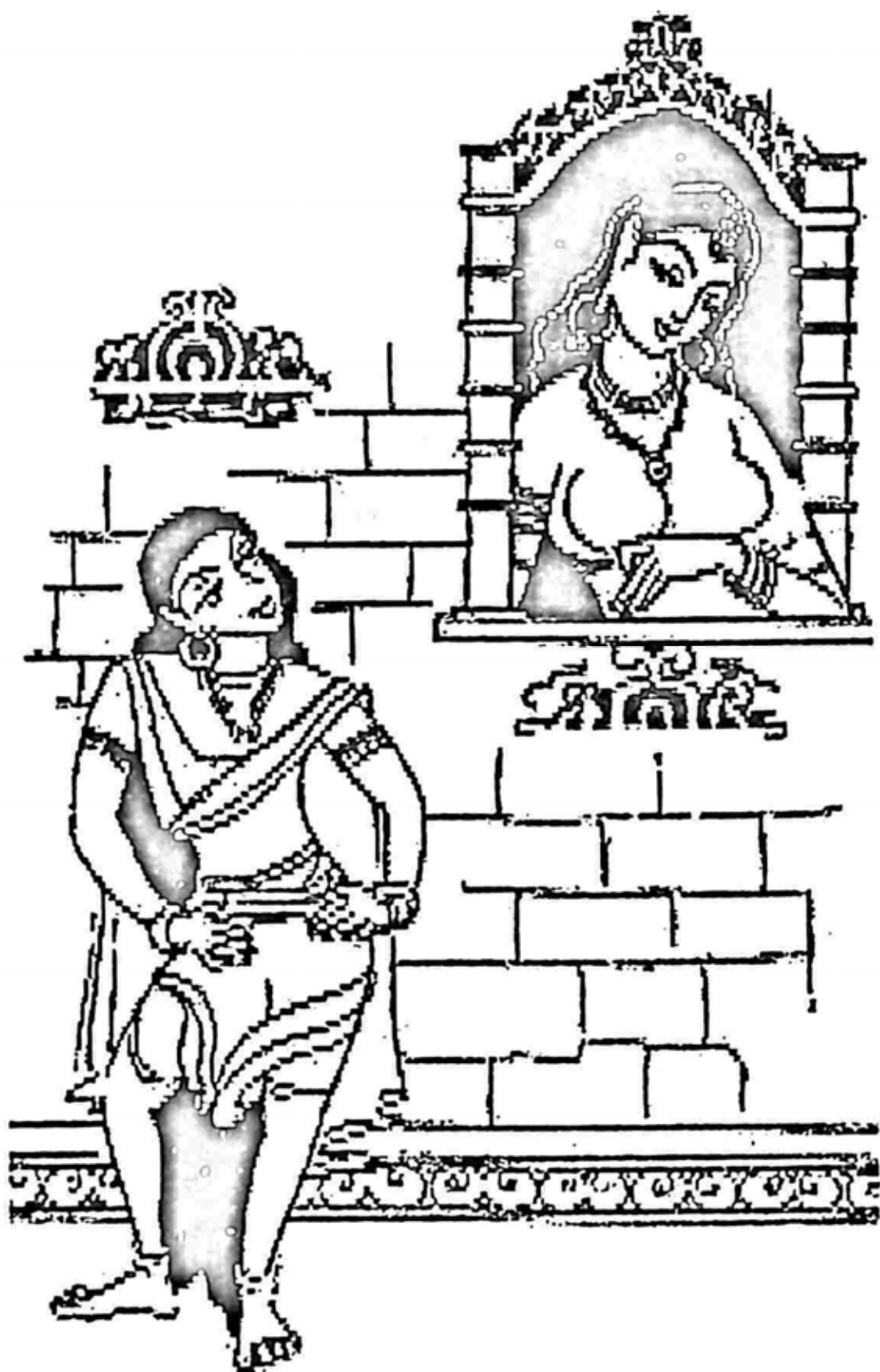
ဤတွင် ဗိဆာမဆီလာသည် ပုံပြင်ကို အဆုံးသတ်ရင်း “ဒါဟာ အတောမတတ်နိုင်သော ရမ္မက်ဆန္ဒမျိုးရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေရဲ့ ယေဘုယျကျတဲ့ နိဂုံးချုပ်ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့သမီး အောင်မြင်တဲ့ ကိုယ်လုပ်တော်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့အတွက်ဆိုရင် တဏှာရာဂ အသိပညာဟာ မရှိမဖြစ်တဲ့ အတတ်ပညာဖြစ်တယ်လို့ မှတ်ပါ”ဟု ပြောပြခဲ့လေ၏။



mgyc.com

mgyc.com

(၂)
ရမ္ဗက်ကျွန်း
Man of asumbha Raga



(၂)

ရမ္မက်ကျွန်း

Man of asumbha Raga

ဆရင်ဂရာမန်ဂျရီသည် ရဗိဒတ္တ၏ပုံပြင်ကို နှစ်သက်သွားလေ၏။ သူမက မိခင်ကို မေးပြန်၏။

“အို... မေမေဟာ ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပုံပြင်ကို တိတိကျကျ ပြောနိုင်စွမ်းရှိပါပေတယ်။ တပည့်တပန်းတွေကို ပုံပြင်ပုံစံမျိုးနဲ့ သင်ကြားမှုဟာ အကောင်းဆုံးလို့ သမီးယုံကြည်ပါတယ်။ အတောမသတ်နိုင်သော ရမ္မက်နှင့်ဆန္ဒဆိုတဲ့ ရာဂရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုကိုခံရတဲ့ ယောက်ျားတွေအကြောင်းကို ထပ်ပြီးပြောပါဦး။ ကျွန်မတို့လို မိန်းမတွေဟာ အဲဒီယောက်ျားတွေကို ဘယ်လိုအနိုင်ယူရမယ်၊ သူတို့ကို ဘယ်လိုပျက်စီးစေရမယ် ဆိုတာကိုလည်း ပြောပြပါဦးအမေ။

“သမီးလေး ... မင်း ... စိတ်ဝင်စားမှုကြောင့် မေမေ ဒီပုံပြင်တွေကို တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ပြောချင်ပါတယ်။ ဒီပုံပြင်တွေကို နားထောင်လို့ကောင်းအောင် ပြောတာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ မှတ်ထားနော်။ ဒီပုံပြင်တွေဟာ လူသားတွေရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှု၊ လူသားတွေရဲ့

ရင်တွင်းခံစားချက်၊ လူသားတွေရဲ့ အားနည်းချက်တွေကို ဖော်ပြနေ တယ်ဆိုတာကိုလည်း သိထားပါ။ ဒီပုံပြင်တွေဟာ မင်းရဲ့ အသက်မွေး လုပ်ငန်းကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစေလိမ့်မယ်။ ကဲ ... နားထောင်ပေတော့”

ဗီဒဆမြို့တော်မှာ လှပသောပန်းခြံများနှင့် ထိုမြို့မှ ပြည့်တန်ဆာ များကြောင့် နာမည်ထင်ရှားခဲ့၏။ ကြွယ်ဝ ချမ်းသာသူများသည် ထိုမြို့တော်သို့ ရောက်လာပြီး သာယာလှပသောနေရာများကို လှည့် လည်ကြည့်ရှုကြ၏။ နာမည်ကျော် ပြည့်တန်ဆာများ၏ နေအိမ်သို့ သွားရောက်ပြီး ပျော်ရွှင်မှုကို ခံစားကြ၏။

တစ်နေ့တွင် ထိုမြို့တော်ကို မက်ဟာဗအမည်ရှိသော ပညာ တတ် ဗြဟ္မဏလူငယ် ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုလူငယ်သည် ဆင်းဟာလဒ် ဗီပါမြို့တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ခဲ့၏။ ဥစ္စာစီးပွားများစွာ ဖြစ်ထွန်း ခဲ့၏။ သို့သော် စီးပွားဥစ္စာများသည် ထိုလူငယ်၏ လောကီဆိုင်ရာ အသိပညာကို မဖြည့်စွမ်းနိုင်ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ထင်ရှားသော မြို့များသို့ ပညာရယူရန် ခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူရောက်ခဲ့ဖူးသော မြို့ကြီးများတွင် ဗီဒဆမြို့ကို အနှစ်သက် ဆုံးဖြစ်သဖြင့် ဘုဂျန်ဂယာပါရအမည်ရှိ ဆောင်ကြာမြိုင်ပိုင်ရှင်ကြီး နေသော လမ်းအနီးတစ်ဝိုက်တွင် အိမ်ငှားရမ်းနေထိုင်လိုက်တော့၏။ ဆောင်ကြာမြိုင်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီး၏ သမီးမှာ ကုဗလာရာဘာတီ ဖြစ်သည်။ အသက်အရွယ်ငယ်သော ပြည့်တန်ဆာ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်၏။ အလွန်လှပ၍ ကျက်သရေရှိ၏။ သူမ၏ဘဝရည်မှန်းချက်မှာ မရေမတွက်နိုင်သော ပစ္စည်းဥစ္စာများ ချမ်းသာကြွယ်ဝပိုင်ဆိုင်ရန် ဖြစ်၏။

မက်ဟာဗသည် ပန်းခြံများအတွင်း လျှောက်သွားရင်း ဤသို့ စဉ်းစားနေ၏။ “သဘာဝတရားကြီးဟာ ဒီမြို့ငယ်ကလေးကို ချမ်းသာ ကြွယ်ဝမှု၊ လှပသာယာမှု၊ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုတွေကို ပေးအပ်ထား

တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူသားဆိုတဲ့ ပုရိသ အတွေ့အထိမရှိရင် ဒီအရာတွေ ဟာ ဘယ်လိုအသုံးကျမှာလဲ။ ရောင်စုံဖူးပွင့်နေတဲ့ ပန်းရနံ့တွေကို ရှူရှိုက်ဖို့၊ ငှက်ကလေးတွေလို တေးသီဖို့၊ ဒေါင်းမကလေးလို ဝင့်ဝင့် ကြွားကြွား လမ်းလျှောက်ဖို့၊ ပန်းရံတွေအကြားမှာ ပြေးလွှားကနေကြ မယ့် မိန်းကလေးတွေရှိရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိမ့်မည်နည်းဟု တွေးမိလေသည်။

ခဏအကြာ၌ သူ့အတွေး ရုတ်တရက် ပြတ်သွားရ၏။ လေ ထဲတွင် လွင့်ပျံ့လာသော ဂီတသံကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူ ... ရပ်တန့်ပြီး အသံထွက်ပေါ်လာရာဘက်သို့ နားစွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ဂီတသံပိုင်ရှင် ကိုလည်း လိုက်ရှာနေမိ၏။ အတွေးတွင် နစ်မျောနေသဖြင့် လမ်းပေါ် တွင် လမ်းလျှောက်နေမိသည့် မိမိအဖြစ်ကိုပင် သတိမေ့နေလေ၏။ သူ့အနီးမှ ဖြတ်သွားသူများက သူ့အား အထူးအဆန်းကဲ့သို့ ကြည့်သွား သည်ကိုလည်း မသိပေ။ ခြေလှမ်းများသည် ဂီတသံထွက်ပေါ်လာရာ ဆီသို့ သူ့အားခေါ်ဆောင်သွားနေ၏။ သူ့နားများအတွင်းကိုသာမက အသည်းနှလုံးကိုပါ ထွင်းဖောက်လာသည့် ရယ်သံများ ပိုင်ရှင်ကို လိုက်အရှာတွင် သူသည် နှစ်ထပ်အိမ်တစ်အိမ်၏ လသာဆောင်ကို ရပ်ကြည့်မိသွားသည်။ ကြက်သွေးရောင် ကန့်လန့်ကာ၏။ နောက်ပိုင်း တွင် ကျက်သရေရှိလှသော အရိပ်တစ်ခုကို မြင်နေရသည်။ ထိုပုံ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် အခြားအရိပ်တစ်ခုစီကိုလည်း မြင်ရ၏။ မက် ဟာဗသည် ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်သံများ ထွက်ပေါ်လာရာ ခန်းဆီးနောက် ပိုင်းကို ထွင်းဖောက်ကြည့်ရန် ကြိုးစားနေမိ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ရယ်သံများ ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ကန့်လန့်ကာနောက်မှ အရိပ်များ လည်း ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ထိုအခါမှ မက်ဟာဗသည် သတိဝင်လာပြီး သူနေသောအိမ်

သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် သူမြင်ခဲ့ရသော ကန့်လန့်ကာ နောက်ကွယ်မှ အရိပ်များအကြောင်းကို စုံစမ်းလေတော့သည်။

သူ ... မြင်ခဲ့ရသော အရိပ်ပိုင်ရှင်သည် ပြည့်တန်ဆာကုဗလာ ရာဘာတီဖြစ်ကြောင်း၊ အလွန်လှပ၍ ငယ်ရွယ်ကြောင်း၊ သူမသည် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်၍ ရည်ရွယ်ချက် ပြင်းထန်ကြီးမားသော အထက်တန်း စား လူငယ်များကိုသာ ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းနိုင်ကြောင်းလည်း သိရ၏။ အလွန်အကကောင်းပြီး သီချင်းဆိုကောင်းလှသဖြင့် ဆုအဖြစ် ငွေကြေးများစွာ ရရှိတတ်ကြောင်းလည်း သိရ၏။

ထိုအကြောင်း သိပြီးနောက် မက်ဟာဗသည် သူမထံသို့ ငွေကြေးများစွာ ယူသွားပြီး တစ်ညတာ သွားရောက်အိပ်စက်ပျော်ပါး ခဲ့၏။ နံနက်လင်းသောအခါ ငွေကြေးအမြောက်အမြားထပ်ပေးပြီး တစ်နေ့တာ ပျော်ပါးကြရန် ဟန်ပြင်၏။

မက်ဟာဗတွင် ငွေကြေးများစွာရှိကြောင်းကို ကုဗလာရ ဘာတီ သိသွားလေ၏။ ယနေ့တွင် မဟုတ်ဘဲ နောက်နှစ်ရက်အကြာ တွင်မှ ထပ်လာရန် ဖိတ်ခေါ်ပြန်၏။ ဤသို့ဖြင့် မချင့်မရဲ ဖြစ်နေရ သော မက်ဟာဗသည် ကုဗလာရဘာတီ၏အိမ်သို့ မကြာခဏသွား၍ ပျော်ပါးခဲ့လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် မက်ဟာဗသည် ကုဗလာရဘာတီ၏ ပိုက်ကွန် တွင်းသို့ နှစ်ဆင်းကျရောက်ခဲ့၏။ သူမ၏ လောင်းကစားဝိုင်းသို့လည်း ရောက်သွားတတ်သေး၏။ မကြာခင်မှာပင် သူ၏ငွေကြေးအားလုံး သည်လည်း သူမထံသို့ ရောက်သွားလေတော့၏။

* * *

အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ မက်ဟာဗသည် သူ၏ကျဆုံးမှု ကို ခံနိုင်ရည်ရှိခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာ လုံးဝမကျအောင်

အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရန်လည်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ မိုးတွင်းကာလဖြစ်သဖြင့် လည်း သူမအိမ်သို့ မသွားဘဲနေရန် အကြောင်းပြချက်ကောင်း ရခဲ့၏။ သို့သော် ဆောင်းဦးပေါက် အချိန်ကာလသို့ ရောက်သောအခါတွင်ကား သူမအိမ်သို့ သွားချင်စိတ် ပေါ်လာပြန်လေသည်။

ဆောင်းဦးရာသီတွင် ကုဘာလယာပန်းများ ပွင့်နေ၏။ ငန်းမ များသည် သာယာစွာ အော်နေကြ၏။ လရောင်ထွန်းလင်းတောက်ပပြီး ကုမုဒြာပန်းများ အခိုင်လိုက်အဆုပ်လိုက် ပွင့်နေကြ၏။ ရေကန်တိုင်းတွင် ပျားများ အော်မြည်ပျံသန်းနေကြ၏။ ရာသီဥတုမှာ အလွန်သာ တောင့် သာယာ ရှိလှသဖြင့် လူတိုင်း လမ်းလျှောက်ချင်နေကြ၏။

ထိုအချိန်များတွင် မလေးယား (ယခု မလေးရှား) နိုင်ငံသို့ သွား၍ စီးပွားရှာသင့်ကြောင်း မက်ဟာဗ သိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကုဗလာရာဘာလီ၏ နေအိမ်သို့ သွား၍ပြော၏။

“အမျိုးသမီးကြီး သင့်သမီးရဲ့ ကျွန်ုပ်အပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ မေတ္တာစေတနာနဲ့ ကြင်နာမှုအတွက် အလွန်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အခု ဆောင်းပေါက်ရာသီ ရောက်လာပြီ၊ ဒါဟာ ခရီးထွက်ဖို့ အကောင်းဆုံး အချိန် ဖြစ်တယ်။ စီးပွားဥစ္စာရှာဖို့နဲ့ သုံးစွဲဖို့ဟာ ကျွန်ုပ်တာဝန် ဖြစ် တယ်။ အခု ကျွန်ုပ် ... စီးပွားရှာဖို့ မလေးယားကိုသွားမယ်။ မကြာခင် ယခင်ကထက် ပိုများတဲ့ စီးပွားဥစ္စာတွေ ယူဆောင်ပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဤတွင် ကုဗလာရာဘာလီက ငိုလေသည်။

သူမက ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ပြောပြ၏။

“ရှင်မရှိဘဲ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်ပါဘူး။ ရှင်ဟာ ကျွန်မ အပေါ်မှာ အလွန်သနားကြင်နာပါတယ်။ ကျွန်မကို ငွေတွေအများကြီး ပေးကမ်းခဲ့ပါတယ်။ ဆုပ်ကိုင်ခြင်းခံရတဲ့ ကျွန်မရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေ ဟာ နာကျင်လှပါတယ်။ ဘာကြောင့် ကျွန်မ ဒီလိုခံစားရအောင် ဖြုန်း

စားကြီးသွားတာလဲ၊ ဒါဟာ အလွန် ရက်စက်ရာကျပါတယ်၊ ရှင့်မှာ သနားစိတ်မရှိဘူးလား၊ ကျွန်မကို လက်ဆောင်ထပ်မပေးနိုင်တော့ဘူးလား၊ နောက်ထပ် လအနည်းငယ် ဆိုင်းငံ့နေပါဦး”

“မင်းကို ခွဲသွားမှ ဖြစ်တော့မယ်၊ ကျားတွေ ဆင်တွေ ရှိတဲ့ တောထဲကို မင်းကိုခေါ်သွားလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငါဟာ ထူထပ်တဲ့ တောနက်ကြီးကိုဖြတ်ပြီး မလေးယားနိုင်ငံကို သွားမှာဖြစ်တယ်၊ မလိုအပ်ဘဲ ဒုက္ခမခံချင်ပါနဲ့၊ ကိုယ် ... မကြာခင် ပြန်လာခဲ့မယ်”

ပုလဲလုံးသဖွယ် မျက်ရည်များသည် သူမ၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျနေ၏။ အရည်အချင်းပြည့်ဝသော ပြည့်တန်ဆာ ပီသစွာပင် သူရည်ရွယ်ထားသောခရီးကို မသွားရန် တားပြန်၏။

“ရှင်နဲ့ တစ်ရက်နှစ်ရက်ခွဲနေရရင် ကျွန်မ ... သေရလိမ့်မယ်၊ ရှင်က ကျွန်မကို အချိန်အကြာကြီးစောင့်ဖို့ ပြောနေတယ်၊ ကျွန်မ ... သေအောင်မလုပ်ပါနဲ့ ရှင်ရယ်”

မက်ဟာဗမှာ မည်သို့မှ မခံစားရပေ။ သူ့တွင် နောက်ဆုံး ကျန်နေသည့် အပေါ်ရုံကို သူမအား လက်ဆောင်ပေးပြီး ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်နေ၏။ ဤအင်္ကျီမှာ သူပိုင်ဆိုင်သည့် တစ်ခုတည်းသော အဖိုးတန်ဆုံးပစ္စည်းလည်း ဖြစ်၏။

သားအမိနှစ်ယောက်သည် သူနှင့်အတူ အတန်ငယ် ခရီးပေါက်အောင် လိုက်ခဲ့ကြသည်။

မက်ဟာဗသည် ဘာမျှ ခံစားရခြင်းမရှိသလို တိတ်ဆိတ်စွာ ဆက်လျှောက်နေ၏။ တောအုပ်အစပ်သို့ ရောက်သောအခါ အမေဖြစ်သူက မက်ဟာဗကို ပြောပြ၏။

“မောင်ရင်လေး ... မင်းမရှိတဲ့အချိန်မှာ ငါ့သမီးလေး ဘယ်လိုနေရှာမလဲ၊ သူဟာ မင်းကလွဲပြီး တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဘူး၊

မင်းကို အမြဲသတိရနေဖို့နဲ့ မင်း ... တစ်နေ့ ပြန်လာမယ်ဆိုတာကို မျှော်လင့်ဖို့အတွက် မင်းဆီက အမှတ်တရ ပစ္စည်းတစ်ခုခု လိုချင်နေရှာ တယ်။ ဒီပစ္စည်းကိုကြည့်ပြီး စိတ်ဖြေရလိမ့်မယ်”

မက်ဟာဗက ပြန်ပြော၏။

“ကျွန်ုပ်မှာ ပေးစရာပစ္စည်းရယ်လို့ မရှိတော့ပါဘူး”

မိခင်ဖြစ်သူက ပြန်ပြော၏။

“အမှတ်တရအဖြစ် မင်းရဲ့ အဝတ်အစားကို ပေးပါ။ ဒါဟာ မင်းရဲ့အဝတ်ဖြစ်တဲ့အကြောင်း တွေးပြီး သူမဟာ မင်းပြန်လာမှာကို မျှော်လင့်နေလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ ... ဒါဆိုလည်း ... ကျွန်တော်ပေးပါ့မယ်”

မက်ဟာဗက ပြောပြသည်။

“ဒါပေမဲ့ ... ဒီလမ်းပေါ်မှာ လူတွေ သိပ်များတယ်။ ကျွန်တော် ရှက်တယ်။ ဒီလမ်းကကျော်ပြီးရင်တော့ ကျွန်တော့်အဝတ်ကို ချွတ်ပေး ပါ့မယ်”

သူတို့သည် ဆက်လျှောက်လာကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် လူပြတ် သောနေရာသို့ ရောက်လာ၏။

“ကဲ ... ကျွန်တော်ပေးမယ်”

မက်ဟာဗက ပြောသည်။ ထို့နောက် ပြည့်တန်ဆာအား ချုံကွယ်တစ်ခုနောက်သို့ ခေါ်သွားပြီး မြေကြီးပေါ် တွန်းလှဲလိုက်၏။ ဤတွင် အမျိုးသမီးသည် လဲနေရာမှ အော်ပြောတော့၏။

“မေမေ ... ပြေးပါ၊ ပြေးပါ”

ထိုစဉ်မှာပင် မက်ဟာဗသည် ဓားတစ်ချောင်းကို ထုတ်၍ သူမ၏ နားရွက်နှစ်ဖက်နှင့် နှာခေါင်းကို ရက်စက်စွာ လှီးဖြတ်လိုက် လေသည်။

သူက “မင်းက အမှတ်တရပစ္စည်းအဖြစ် အဝတ်အစားကို တောင်းတယ်၊ အဝတ်အစားဆိုတာဟာ အမှတ်တရ ပစ္စည်းအဖြစ် အမြဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နားရွက်တွေနဲ့ နှာခေါင်းမရှိတာကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်သက်လုံး သတိရနေလိမ့်မယ်” ဟု ပြောပြ လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ့ခရီးကို ဆက်လက်ထွက်သွား၏။ ဥစ္စာပစ္စည်း မရှိသည်ကို သူ ... လုံးဝ ဂရုမစိုက်ပေ။ အတွေ့အကြုံရရှိခြင်းနှင့် ပြတ်သားသော သူ့လုပ်ရပ်အတွက်သာ ကျေနပ်နေလေတော့၏။

* * *

အထက်ပါအကြောင်းကိုသိရသော ဆရီဂရာမန်ဂျရီသည် ကျောထဲမှာစိမ့်အောင် တုန်လှုပ်သွားရှာ၏။ ရုပ်ပျက်သွားသော ပြည့် တန်ဆာကို ကိုယ်တိုင်မြင်လိုက်ရသလို ခံစားနေရ၏။ ထိုအဖြစ်ကို မြင်မိသောမိခင်က ပြော၏။

“သမီး .. အတောမသတ်နိုင်သော ရမ္မက်ဆန္ဒရှိတဲ့ ယောက်ျား တွေဟာ ဒီလိုပဲဆိုတာကို မှတ်ထားပါ။ သူတို့ဟာ သိပ်ပြီး ချစ်တတ် ကြတယ်၊ မင်းတို့က သူတို့အပေါ် မကောင်းရင် အဲဒီလိုလည်း ဆန့် ကျင်တတ်ကြတယ်၊ ဒီလိုယောက်ျားတွေကို လိမ်လိမ်မာမာ ကိုင်တွယ် ဆက်ဆံတတ်ရမယ်၊ သူတို့ကို မဆန့်ကျင်ဘဲ သူတို့ ပစ္စည်းတွေသာ တဖြည်းဖြည်း သယ်ယူရမယ်”

□

(၃)
မာယာရှင် ဒီဗာဒတ္တ
Devadatta's Sacrifice



(၃)

**မာယာရှင် ဒီဗာဒတ္တ
Devadatta's Sacrifice**

“အို ... လှပတဲ့သမီးလေးရယ် မင်းက လူတွေရဲ့စိတ်ဓာတ်
အကြောင်းကို အခုထက်ပိုသိဖို့ လိုပါသေးတယ်”။

ဗိဆာမာဆီလီက သူ့သမီး ဆရီဂါရာမန်ဂျရီ၏ ဘေးတွင်
ဝင်ထိုင်ရင်း ပုံပြင်ကို ဆက်ပြောပြန်၏။

“အတောမသတ်နိုင်သော ရမ္မက်နှင့်ဆန္ဒရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေ
ဟာ ကြောက်စရာကောင်းအောင်လည်း တုံ့ပြန်တတ်ကြတယ်၊ အဲဒီလို
ယောက်ျားတွေအတွက် သာမန်မဟုတ်တဲ့ နည်းလမ်းကို အသုံးပြုတတ်
ကြရမယ်”

ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းပါးပေါ်တွင် အလွန်စည်ကားသော ဟာဆတီ
ရာမခေါ် မြို့ကြီးရှိ၏။ ဗြဟ္မဏများနေသော မြို့လည်းဖြစ်သည်။

ဆူရာဟာမန်၏ မိဘများမှလွဲ၍ အားလုံးသော ဗြဟ္မဏများ
သည် ချမ်းသာကြ၏။ ပညာတတ်ကြ၏။

ဆူရာဟာမန်၏အဖေသည် သူ့ဖခင်ကဲ့သို့ပင် ဆင်းရဲ၏။

ဆင်းရဲလွန်းသည့်အတွက် အဖတ်ပါသော အစားအသောက်ကိုပင် မစား နိုင်ကြပေ။

ဆူရာဟာမန် လူလားမြောက်ချိန်တွင် သူ့ဖခင် သေဆုံးသွား ၏။ အကြင်နာကင်းမဲ့သော လောကကြီးအလယ်တွင် သူ ... တစ် ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့၏။ ကြွယ်ဝချမ်းသာသူများကိုကြည့်ပြီး သူ့ဘဝကို မကျေနပ်ဖြစ်ခဲ့၏။ မည်သည့်နည်းဖြင့် ချမ်းသာအောင် လုပ်ရမည်ကို သူသည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကြံဆနေခဲ့၏။

“ချမ်းသာရင် ပိုပြီးချမ်းသာအောင် လုပ်လိုရတယ်၊ ငါ့မှာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ ဘုရင်တစ်ပါးဆီမှာ အမှုထမ်းချင်ပေမဲ့ ငါ့မှာ အဆက်အသွယ် မရှိဘူး၊ သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်ကို ငါ ပူဇော်မယ်၊ ဒီလောက် ဆင်းရဲတဲ့ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ပစ်မယ်” ဟု သူ ဤသို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်၏။

သို့ဖြင့် မြို့ကိုစွန့်ခွာ၍ ပင်လယ်ဆီသို့ သူ ထွက်လာခဲ့၏။ ပင်လယ်ကို မြင်သောအခါ အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။ လှိုင်းတံပိုးများ ထန်နေသော ကျယ်ပြန့်လှသည့် အပြာရောင်ရေပြင်ကြီးကို အလွန် သဘောကျသွား၏။ လှိုင်းများသည် အဆက်မပြတ် ကမ်းခြေကို လာ ရိုက်ခတ်နေသလို လှိုင်းလုံးများသည် နောက်သို့လည်း ပြန်ဆုတ်သွား ကြ၏။ ဟိုအဝေး မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအောက်တွင် ပင်လယ်ပြင်နှင့် ကောင်းကင်မှာ နမ်းရှုပ်နေသကဲ့သို့ ဆက်စပ်နေ၏။

“သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်မင်းဟာ အတော်ကို ကြည်ညိုလေးစား စရာ ကောင်းလှတယ်၊ အတော်လည်း မြင့်မြတ်လှပါတယ်” သူက ရေရွတ်၏။ ထို့နောက် ရိုသေလေးစားမှု ပြုလေသည်။

သူသည် နံနက်တိုင်း တိရစ္ဆာန်သားရေကို ဝတ်ဆင်ပြီး တုတ် ချောင်းတစ်ချောင်းဖြင့် ပင်လယ်ဆီသို့ သွားတတ်၏။ သမုဒ္ဒရာစောင့်

နတ်အား ပန်းတစ်ဆုပ်ဖြင့် ပူဇော်၏။ ထို့နောက် ခေါင်းကိုငုံ့၍ လှိုင်း
အတက်အကျအတိုင်း ရှေ့တိုးနောက်ငင် လုပ်၏။ တစ်နေ့ခင်းလုံး
ဤအတိုင်း လုပ်၏။ ညနေတွင် သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်အား ရှိခိုးပြီး အိမ်
ပြန်လာ၏။ ဤနည်းအတိုင်း သူသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေလာခဲ့၏။

သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်မှာ သူ့ကို သဘောကျနေ၏။ သို့သော်
ဗြဟ္မဏက လူဆင်းရဲကလေးကို စမ်းသပ်လိုသေးသဖြင့် လူငယ်တစ်
ယောက်အသွင် ဖန်ဆင်း၍ လူငယ်ထံသွားခဲ့၏။ သူက လူငယ်ကို
မေး၏။

“အို ... ဗြဟ္မဏလူလင် သင် ... ဘာကြောင့်များ ယခုလို
အဆင်းရဲခံနေရတာလဲ၊ သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်ဟာ သင့်ရဲ့ ဆောင်ရွက်မှုကို
ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပင်ပန်းဆင်းရဲတဲ့အလုပ်ကို စွန့်ပစ်ပြီး သင့်အိမ်
ကိုသာ ပြန်ပါလား။”

ဗြဟ္မဏလူငယ်က ပြန်ပြော၏။

“အသင်လူငယ် ဘာကြောင့် အသင် ပူပန်နေရတာလဲ၊ ကိုယ့်
လမ်းကိုယ်သွားတာပါ၊ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ရည်ရွယ်ချက်ကင်းမဲ့တဲ့
အလုပ်ရယ်လို့ မရှိပါဘူး၊ ဘုရားသခင်ကို ကြည်ညိုလေးစားတာဟာ
ခွန်အားကို ဖြုန်းတီးခြင်း မဟုတ်ပါဘူး။”

လူငယ်က သူ့အား သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်ကို ပူဇော်ပသရခြင်း
အကြောင်းရင်းကို မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဗြဟ္မဏလူငယ်က ဖြေ၏။

“ကျွန်တော်ဟာ ဆင်းရဲခြင်း၊ မွဲတေခြင်းဒဏ်ကို ကိုယ်ရော
စိတ်ပါ ခံစားခဲ့ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက်ကလည်း
ဆင်းရဲတဲ့ဒဏ်ကို ခံစားခဲ့ရပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သမုဒ္ဒရာစောင့် နတ်မင်း
ကို ရှိခိုးတာပါ၊ ကျွန်တော့်ကို ဤဆင်းရဲဒုက္ခမှ ထိုနတ်မင်းကသာ
လွတ်ကင်းအောင် လုပ်နိုင်မှာဖြစ်ပြီး အခြား ဘယ်သူမှ မတတ်နိုင်ဘူးလို့

ယုံကြည်လိုပါ”

လူငယ်၏ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကြားရသောအခါ ထိုလူငယ်က ပြောပြသည်။

“ကျွန်ုပ်ဟာ သမုဒ္ဒရာကို စောင့်တဲ့နတ် ဖြစ်တယ်။ သင့်ရဲ့ ပူဇော်သက္ကာရပြုမှုကို ကျွန်ုပ် နှစ်သက်ပါတယ်။ သင့်ကို မပျက်စီးနိုင် တဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာပေးဖို့ ကျွန်ုပ် လာတာပါ”

ထို့နောက် ထိုလူငယ်သည် သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်အသွင်ပြု၍ ဗြဟ္မဏလူငယ်အား တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ရတနာကို ပေးလေ၏။ ထို့နောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ဆူရာဟာမန် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ရတနာများအား သူ့ ကိုယ်ပေါ်တွင် မည်ကဲ့သို့ ယူဆောင်သွားရမည်ကို မသိဘဲဖြစ်နေ၏။ အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးနောက် အလွန်ကောင်းသော အကြံရလာ ၏။ သူ့ပေါင်သားကိုလှီး၍ ရတနာကိုထည့်ပြီး ပြန်ချုပ်လိုက်၏။ အရူး တစ်ယောက်ကဲ့သို့ အဝတ်စုတ်များဝတ်ပြီး ပန်းကုံးခြောက်တစ်ကုံးကို ခေါင်းမှ စွပ်လိုက်၏။ ပြီးနောက် သူသည် ခြေဦးတည့်ရာ လှည့်လည် သွားလာနေခဲ့၏။ လမ်းတွင် ရသမျှသော အစာကိုစားပြီး ကြုံရာနေရာ တွင် အိပ်၏။ ခန္ဓာကိုယ်မှ ဖုံများ၊ သဲများဖြင့် အလိမ်းလိမ်းကပ်နေ၏။ ပါးစပ်မှ “မိခင် သိပါတယ်”ဟူသော စကားမှလွဲ၍ အခြား ဘာစကား ကိုမျှ မပြောပေ။

လပေါင်းများစွာ လှည့်လည်သွားလာနေပြီးနောက် အာဂျိန် မြို့သို့ ရောက်လာ၏။ ထိုမြို့မှာ ပျော်ရွှင်စရာ စုံလင်လှ၏။ သုံးလောက အရှင် ဆရီမဟာကာလံနသာသည် ဤမြို့ကို သဘောကျလှသဖြင့် ကိုင်လဆတောင်တန်းကို စွန့်ခွာ၍ ဤမြို့တွင် လာနေသည်ဟု အဆို ရှိဖူး၏။ ဤမြို့တွင် ဗိရာမကအမည်ရှိ ဘုရင်တစ်ပါး အုပ်စိုးနေ၏။

ထိုဘုရင်သည် သူ့ရန်သူများအားလုံးကို အောင်မြင်ခဲ့၏။ ဘုရင်၏ ပိုင်ဆိုင်မှုများအနက် ပြည့်တန်ဆာ ဒီဗာဒတ္တလည်း အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

ဒီဗာဒတ္တမှာ အနုပညာအရာတွင် ကျွမ်းကျင်၏။ အလွန်လည်း လှပချောမော၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာလည်း ကြွယ်ဝ၏။ သူမသည် ခရီးလှည့်လည်သွားလာပြီး ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာသူများကိုသာ ရှာဖွေလေ့ရှိ၏။ နန်းတွင်းသူဖြစ်၍လည်း ခြွေရံအစောင့်အရှောက် ပေါများလှလေသည်။

တစ်နေ့တွင် သူမသည် မြင်းရထားဖြင့် မြို့အစွန်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့၏။ သူမနှင့်အတူ ခြေလျင်စစ်သားငါးရာနှင့် အမျိုးသမီးအခြွေအရံများလည်း ပါ၏။

မြို့အရှေ့တံခါးအပြင်ဘက် သရက်ပင်ခြေရင်းတွင် ဆူရာဟာမန် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူ့ပါးစပ်မှလည်း မိခင် သိပါတယ်ဟု ရေရွတ်နေ၏။ လူတန်းကြီးဖြတ်သွားခိုက်တွင် သူသည် စစ်သား၊ ရံရွေတော်အမျိုးသမီးများနှင့် မြင်းရထားပေါ်မှ ပြိုင်ဖက်ကင်းသော အလှပိုင်ရှင်ကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်နေလေ၏။ သူ့အနေဖြင့် မည်သို့မှ ထူးခြားမှုမရှိသော်လည်း ဒီဗာဒတ္တ၏ အသိဉာဏ်ကမူ ဗြဟ္မဏလူငယ်တွင် တန်ဖိုးရှိသော အရာတစ်ခုရှိကြောင်း သိနေ၏။

လူငယ်သည် ရတနာအား ပေါင်ထဲတွင် သိုဝှက်ထားခဲ့၏။ သို့သော် ရတနာ၏အရောင်သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ စိမ့်ထွက်နေသည်ကို ဉာဏ်ပညာကြီးရင့်၍ လေ့လာ စူးစမ်းသူတစ်ယောက်သည်သာ ထိုထူးခြားမှုကို သိနိုင်၏။

ဤတွင် ဒီဗာဒတ္တသည် လူငယ်အား ဆွဲဆောင်ပြီး နည်းလမ်းမျိုးစုံသုံး၍ ရတနာကိုယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

သရက်ပင်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ မြင်းရထားကိုရပ်ခိုင်းပြီး ဘုရင်မတစ်ယောက်၏ ခန့်ညားမှုဖြင့် ဆင်းသက်၏။ ထို့နောက် ငန်းမ တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ခြေလှမ်း၍ ဗြဟ္မဏလူငယ်ထံ လျှောက်သွားလေ ၏။

လူငယ်၏ရှေ့တွင် ရပ်၍မြူဆွယ်သောအပြုံး၊ ဖိတ်ခေါ်သော အကြည့်ဖြင့် အတန်ကြာအောင် ကြည့်နေလေ၏။ ထို့နောက် လေးလေး စားစားဖြင့် ပြောတော့၏။

“အို ပညာရှိ ဗြဟ္မဏလူလင်၊ သင် ဘယ်က လာပါသလဲ၊ ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ၊ တောက်ပတဲ့မျက်လုံး၊ မာနတရားရှိတဲ့ နှာတံ၊ ကျယ်ပြန့်တဲ့နဖူးပိုင်ရှင် ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ အရူးတစ်ယောက် အသွင်ဆောင် ထားတာဟာ မကောင်းလှပါဘူး၊ သင်ဟာ ရူးသွပ်နေတာ မဖြစ်နိုင်ပါ ဘူး၊ ဘယ်သူကမှ သင့်အပေါ်မှာ သနားကြင်နာမှု၊ ချစ်ခင် မြတ်နိုးမှုမရှိ လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ .. ကျွန်မနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ၊ ရှင့်ကို ယခင်ကထက်ပိုပြီး မြင့်မြတ်သူဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ ကတိပေးပါတယ်”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ဗြဟ္မဏလူငယ်၏ ပခုံးကို ချစ်ခင် ယုယစွာ ဖက်လဲတကင်း တို့ထိလိုက်၏။ လက်ကိုဆွဲ၍ သူမ၏ မြင်း ရထားဆီသို့ ခေါ်သွားမည့်ဟန်ပြင်၏။

ဗြဟ္မဏလူငယ်မှာ သူမ၏ အပြုအမူအတွက် လုံးဝ တုန်လှုပ် ခြင်း အလျဉ်းမရှိပေ။ ထို့နောက် ဆိုနေကျ မိခင်သိပါတယ်ဟူသော စကားကိုသာ ရေရွတ်ရင်း သူမနောက်သို့ လိုက်သွားလေ၏။

သူမအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ပုဂ္ဂိုလ်အစေခံများက သူ့အား ကမ္ဘာပေါ်တွင် အမြင့်မြတ်ဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကဲ့သို့ ပြုစုကြ၏။ ရေချိုးပေးခြင်း၊ အကောင်းဆုံး အဝတ်အထည်များ ဝတ်စေ၏။ အရသာ အရှိဆုံးသော အစားအစာများ ကျွေး၏။ ညတိုင်းပင် သူမသည် ဗြဟ္မဏ

လုလင် ခန္ဓာကိုယ်အား ဆီမွှေးနံ့သာပျောင်းများ လိမ်းပေး၏။ ပျော်ရွှင်မှု မျိုးစုံဖြင့် အတူခံစားကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် ခြောက်လကြာမျှ အချိန်ကုန်လွန်သွားခဲ့၏။ ဒီဗာဒတ္တသည်လည်း ဗြဟ္မဏလုလင်နှင့် ပျော်ရွှင်စွာနေလေတော့၏။ သူမ၏ ယခင်အလုပ်ကိုလည်း မလုပ်တော့ပေ။ ဘုရင်ကြီးထံသို့ပင် မခစားဘဲ နေခဲ့၏။ ဤကာလအတွင်း ဗြဟ္မဏလုလင်၏ အခြေအနေမှာကား ထူးခြားမှု မရှိခဲ့ပေ။ ကာမဂုဏ်အာရုံခံစားမှုကို မနှစ်သက်ကြောင်း အနည်းငယ်မျှ မပြသော်လည်း ပါးစပ်မှမူ 'မိခင်သိပါတယ်' ဟု မပြတ် ရေရွတ်နေမြဲဖြစ်သည်။ သူ့အမူအရာကိုကြည့်ပြီး ဒီဗာဒတ္တက သူသည် ယောဂီတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ထူးခြားသော အကျင့်ရှိမည်ဟု ယုံကြည်လိုက်၏။

ဆူရဟာမန်၏အတွေးမှာ ဤသို့ဖြစ်၏။ ဤနေရာတွင် သူကြာမြင့်စွာနေပါက တစ်နေ့နေ့တွင် ဒီဗာဒတ္တသည် သူ၏လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိပြီး ပတ္တမြားကို သူမအား ပေးရပေတော့မည်ဟု ယုံကြည်၏။ ထို့ကြောင့် ဤမြို့တော်မှ ထွက်ခွာသွားရန်သာ ကြံရွယ်ထား၏။

တစ်နေ့တွင် သူတို့သည် အတူယှဉ်တွဲ ထိုင်နေကြ၏။ ထိုအခါတွင် ဆူရဟာမန်က သူ့ဒေသရှိရာအရပ်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၏။ သူ့ဒေသသို့ ပြန်လိုကြောင်း အမူအရာဖြင့် ပြောပြခြင်းဖြစ်၏။ နှုတ်ကမူ 'မိခင် သိပါတယ်' ဟု မကြာခဏ ရေရွတ်၏။

ဒီဗာဒတ္တသည် ဆူရဟာမန်၏အကြံကို ရိပ်မိ၏။ သူသည် ဤနေရာမှ ထွက်သွားလိုကြောင်း အလိုလိုသိနေ၏။ သို့သော် အကြမ်းဖက်၍ ဖမ်းဆီးထားရန်မှာ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းလည်း သိ၏။ ထိုသို့ လုပ်ပါက သူ့ဝှက်ထားသော ရတနာရမည် မဟုတ်ပေ။ အမျိုးသမီးတို့ သဘာဝအတိုင်း သူမ စိုးရိမ်ကြီးလာ၏။

“အို ... ကျွန်မ၏အရှင် ကျွန်မကိုယ်ကို အရှင်အား အပ်နှင်း

ထားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား၊ ဘုရင်ကြီးထံကိုပင် ကျွန်မမသွားဘဲနေခဲ့ ပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ပြည့်တန်ဆာလုပ်ငန်းကိုလည်း စွန့်ခဲ့ပြီးပါပြီ၊ အသင့်ကို ချစ်လွန်းတဲ့အတွက် ဒီလိုလုပ်တာပါ၊ အသင်နဲ့ကွဲရရင် ခံစားရမယ့် ဝေဒနာကို ကျွန်မ မခံစားနိုင်တော့ပါဘူး၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ အသက်ထက်ပိုပြီး ချစ်ပါတယ်၊ ရှင်မရှိရင် ကျွန်မ ဆက်ပြီး အသက် မရှင်နိုင်တော့ပါဘူး”

သူမ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာ၏။ ဗြဟ္မဏ လူငယ်၏ လက်ကို ကိုင်ပြီး တောင်းပန်၏။

“ကျွန်မရဲ့အရှင် အဝေးကို မသွားပါနဲ့၊ အရှင် ငွေလိုချင်ပါ သလား၊ ဘာမှ စိတ်ဆင်းရဲမဖြစ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မရဲ့ ငွေတွေဟာ အရှင့် ငွေတွေပါပဲ၊ အခုချက်ချင်း ယူပါတော့”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီး သူမကိုယ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော လက် ဝတ်ရတနာများနှင့် သေတ္တာထဲမှ ရွှေများကိုထုတ်၍ သူ့ပေါင်ပေါ်တွင် တင်ပေး၏။

ထို့နောက် ဝမ်းနည်းဆို့နှင့်စွာ ပြောပြန်၏။

“ကျွန်မရဲ့အရှင်၊ ရှင့်ရဲ့မိဘတွေကို အောက်မေ့လွမ်းဆွတ်တဲ့ အတွက် အိမ်ကိုပြန်ချင်တာများလား၊ အဲဒီအတွက်ဆိုရင် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်မရဲ့အစေခံတွေကို လွှတ်ပြီး သူတို့ကို ခေါ်ခိုင်းပါ့မယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ရံရွှေတော်တွေက သူတို့ကို ပျော်ရွှင်အောင် ထားပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မကို ပစ်မသွားပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ ကျွန်မကို ပစ်သွားရင် ကျွန်မဘဝ ပျက်စီး ရပါလိမ့်မယ်”

ဗြဟ္မဏလူငယ်သည် အမှန် ရူးသွပ်နေချေပြီ။ သူမ၏ တောင်းပန်တိုးလျှိုးမှုနှင့် မျက်ရည်များသည် အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ခဲ့၏။ လူငယ်သည် သူမရှေ့တွင် တောင်းပန်သည့်အနေအထားဖြင့် ရပ်ပြီး

သူ့မြို့ရှိရာသို့ ညွှန်ပြ၏။ နှုတ်မှလည်း 'မိခင် သိပါတယ်' ဟုသာ ရေရွတ်နေလေ၏။

ဒီဗာဒတ္တက ဗြဟ္မဏလုလင်သည် သူမကို လှည့်စားရန် ကြံစည်နေကြောင်း သိလိုက်သဖြင့် သူ့အား ပြန်ခွင့်ပြုလိုက်၏။ သူမ၏ စိတ်ထဲတွင် အကြံအစည်တစ်ခုရှိနေပြီး ဖြစ်၏။

ဆူရဟာမန်သည် သူ့တိုင်းပြည်ရှိရာသို့ ရှေးရှုထွက်လာခဲ့၏။ လမ်းလျှောက်လာရင်း သူ၏အရူးဟန်ဆောင်မှုသည် အလွန်ကောင်း လှကြောင်း ပြည့်တန်ဆာ၏မာယာဖြင့် ဖြားယောင်းခြင်းမှ လွတ်မြောက် လာရသည်မှာ သူ၏လိမ္မာပါးနပ်မှုကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း တွေးလာ၏။

ဒီဗာဒတ္တသည် မျက်ရည်သုတ်လိုက်၏။ သူမ အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်သုံးသပ်မိသည်။

“ဒါဟာ ကြီးမားတဲ့ ရှုံးနိမ့်မှုပဲ၊ ရူးသွပ်တဲ့ ယောဂီတစ်ယောက် ကို အရှုံးပေးရတာပဲ၊ ငါ့ဘဝဟာလည်း ကျဆုံးရပြီ၊ ငါ့ဂုဏ်ယူတဲ့ ပျိုမျစ် နုငယ်မှုနဲ့ အလှအပဟာ အလကားဖြစ်သွားရပြီ၊ ငါ့ရဲ့စည်းစိမ်ချမ်းသာ မှုဟာ ဘာမှအသုံးမဝင်ဘူး၊ ငါ့အသိပညာနဲ့ မာယာတွေဟာ အလကားပဲ၊ ယောဂီတစ်ယောက်က ငါ့ကို အနိုင်ယူသွားပြီ၊ အစဉ်အဆက် လက်ဆင့် ကမ်းသင်လာခဲ့တဲ့ ပြည့်တန်ဆာတွေရဲ့ အတတ်ပညာတွေဟာလည်း ဘာမှ အသုံးမကျတော့ဘူး။”

ထို့နောက် အတန်ကြာအောင် သူမသည် တိတ်ဆိတ်နေပြန် ၏။ တစ်ဖန် ထရပ်ပြီး ပြတင်းပေါက်သို့လျှောက်၍ အပြင်သို့ ကြည့် ပြန်၏။ အေးဆေးစွာ ကျောခိုင်းသွားနေသော ယောဂီအရူးကို မြင်နေ ရသည့်အခါ သူမမျက်နှာတွင် ဒေါသရိပ်များ လွှမ်းလာ၏။ အစွမ်းကုန် ပွင့်နေသော ကြာပန်း၏ ပွင့်ဖတ်ကဲ့သို့ နိမြန်းလာ၏။ မာနလွှမ်းသော မျက်နှာမှာလည်း ခန့်ညားလာပြီး ကျက်သရေရှိနေသည်။ သူမသည်

စိတ်အေးချမ်းပြီး နေချိန်မျိုးမှာထက် ဒေါသဖြစ်နေချိန်တွင် ပိုလှနေ တတ်၏။ သူမသည် လက်သီးကို တင်းတင်းဆုပ်လိုက်၏။

“ဒီယောဂီက ငါ့ကို လိမ်ညာတာကို ခွင့်ပြုလိုက်ရင် ဆွဲဆောင်မှု ရှိတဲ့ ငါ့ရင်သားအလှတွေဟာ ဘာအသုံးကျတော့မှာတဲ့လဲ၊ လှီးဖြတ်ပြီး မီးဖိုထဲပစ်လိုက်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့”

ချက်ချင်းပင် အမျိုးသမီးရံရွှေတော်နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“မိန်းကလေးတို့ ဟို ယောဂီအရူးဟာ ငါ့ကို အနိုင်ယူသွားပြီ၊ သူ့ကို လွှတ်ပေးရင် ငါတို့လုပ်ငန်းဟာ သိက္ခာကျလိမ့်မယ်၊ သူ့ကို ထောင်ချောက်ဆင်ဖမ်းပြီး သူ့ဝှက်ထားတဲ့ ရတနာနဲ့အတူ ဒီကို ပြန် ခေါ်လာခဲ့ကြ၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ကြ”

“သူ မမြင်အောင် တခြားလမ်းကနေပြီး နှစ်ယူဇနာဝေးအောင် သွားကြ၊ အဲဒီ ခရီးရောက်ရင် တစ်ယောက်ဟာ သူ့ရှေ့မှာရှိတဲ့ ရွာက နေပြီး သူ့ဆီကိုသွားပါ၊ တစ်ယောက်က သူ့နောက်က ခပ်ဖြည်းဖြည်း လိုက်သွားပါ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နီးလာတဲ့အချိန်မှာ အခုမှ တွေ့ကြသလို ဟန်ဆောင်ပါ၊ သူ့ကို သွေးဆောင်ပြီး ဒီကိုပြန်ခေါ်လာ ပါ၊ မင်းတို့ကို သင်ကြားပေးခဲ့တာတွေ မင်းတို့ရဲ့ သစ္စာရှိမှုတွေကို ပြခွင့် ရကြတော့မယ်၊ ဆိုင်းငံ့မနေနဲ့၊ ချက်ချင်းသွားကြ၊ မင်းတို့အစွမ်းကို ပြကြပါ”

* * *

ဤသို့ဖြင့် ဆူရဟာမန်သည် နှစ်ယူဇနာခရီး ပေါက်လာခဲ့၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ရှုပ်တွေးနေ၏။ သူသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ အရူး တစ် ယောက်ကဲ့သို့ ပြုမှုနေထိုင်ခဲ့၏။ စည်းစိမ်ချမ်းသာသည် သူ့ကို မတုန်လှုပ် စေခဲ့ပေ။ ဒီဗာဒတ္တနှင့် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းရမှုကြောင့် လူသားတို့၏

သဘာဝကျသော အာရုံခံစားမှုတို့ နိုးကြွလာခဲ့၏။ ဤ နိုးကြားတက်ကြွမှုကို သူ အောင်မြင်စွာ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ခဲ့၏။ ယခုတော့ ဒီဗာဒတ္တကို ခွဲခဲ့ရခြင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ၏။ သူ့ကိုလည်း သူမက တကယ်ချစ်သည်ဟု ယုံကြည်နေ၏။ သို့သော် သူ ဝှက်ထားသော ရတနာကို သူမသိသွားမှာကိုတော့ ပိုပြီး စိုးရိမ်ခဲ့၏။

ပထမလမ်းကွေ့သို့ ရောက်လာချိန်တွင် သူ့ရှေ့မှ လာနေသော မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ အဝတ်အစားကို ကြည့်၍ ကျေးကျွန်အဆင့်အတန်းမှန်း သူသိလိုက်၏။ သူ့နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်လာသော မိန်းမပျိုကိုမူ သတိမထားမိပေ။

အနီးသို့ရောက်လာချိန်တွင် မိန်းမကလေးနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ဆီ တစ်ယောက် ပြေးသွားပြီး ဝမ်းသာအားရစွာ ပွေ့ဖက်ကြ၏။ သူတို့၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩသော အရိပ်လက္ခဏာများ ပေါ်နေကြ၏။

သူ့ရှေ့မှလာသော မိန်းမပျိုက ပြော၏။

“မင်းနဲ့တွေ့ရတာ သိပ်ကံကောင်းတာပဲ၊ မတွေ့ရတာ ကြာလှပြီ၊ အို... ပရိယန်ဂီကာ”

ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ကျလာသောမျက်ရည်ကို သုတ်ပြီး ဆက်မေးနေ၏။

“မင်း ဘယ်က လာတာလဲ ပရိယန်ဂီကာ”

“ငါ အူဂျီယန်က လာတာ”

ပရိယန်ဂီကာ က ဖြေသည်။

“ဒီမှာ လဗန်ဂီကာ မင်း အူဂျီယန်က ထွက်သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ဆယ်နှစ်လား၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်လား၊ မင်း အသက် နည်းနည်းကြီးလာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ... အရွယ်တင်ပြီး ချောနေတုန်းပဲ၊ မင်း

ရယ်ပုံဟာ အရင်ကအတိုင်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... ပါးပေါ်က အရစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်းကိုတော့ မြင်နေရတယ်၊ မင်း သိပ်ပြီး ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ် လုပ်ခဲ့ရသလား၊ အခု ဘယ်ကိုလာတာလဲ၊ ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘူးလား”

လဗန်ဂီကာက ...

“ငါ ဟိုဘက်ရွာက လာတာ၊ ငါ အူဂျီယန်က ထွက်လာတာ ကြာပြီ၊ အဲဒီမြို့က သတင်းတွေ သိပ်သိချင်တာပဲ၊ ဘုရင်ကြီးကော ကျန်းမာရဲ့လား၊ ပရိယန်ဂီကာ၊ တိုင်းပြည် အခြေအနေကကော ဘယ်လို လဲ၊ နောက်ဆုံး ဘာသတင်းထူးတွေ ရှိသလဲ” ဟု မေးနေ၏။

ပရိယန်ဂီကာ “ငါနဲ့အတူ ခဏလိုက်ခဲ့ပါလား၊ သတင်းထူး တွေ ပြောပြမယ်၊ အူဂျီယန်မြို့မှာ တစ်ခါမှ မကြားဖူးတဲ့ သတင်းတွေ ပြောပြမယ်လေ”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် လမ်းလျှောက်ရင်း ကျယ် လောင်စွာ စကားပြောနေကြ၏။ သူတို့စကားကို ဆူရဟာမန်လည်း ကြားနေရ၏။

ပရိယန်ဂီကာက ဆက်ပြော၏။

“အစ်မ .. လီဗန်ဂီကာ ဒီဗာဒတ္တကို မှတ်မိသေးသလား၊ ဘုရင်ကြီးရဲ့ အချစ်တော် နန်းတွင်းသူကြီးလေ၊ သူမကို တစ်မြို့လုံးက သိကြတယ်၊ သူမဟာ ပြည့်တန်ဆာလုပ်ငန်းကို စွန့်လိုက်ပြီ၊ ဘုရင်ကြီး ဆီကိုတောင် မသွားတော့ဘူး၊ သူမဟာ အရူးတစ်ယောက်ကို ချစ်နေ တယ်၊ အရူးဟာ သူမရဲ့အလှအပနဲ့ ယုယမှုတွေကို ပစ်ပယ်ပြီး သူမဆီက ထွက်သွားတယ်၊ ဒီဗာဒတ္တဟာ သူ့ကို တကယ်ချစ်တဲ့အတွက် တစ်နေ့ တောင် မခွဲနိုင်ရှာဘူး၊ အဲဒီလူထွက်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူမဟာ အသည်းကွဲပြီးသေသွားပြီ၊ သူမရဲ့ ရံရွှေတော်တွေနဲ့ အစေခံတွေလည်း သူတို့ကိုယ် သူတို့ သတ်သေကြတော့တယ်၊ သူတို့ဟာ ဒီဗာဒတ္တ

အသက်ရှင်စဉ်ကလို ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ နေနိုင်ကြတော့မှာ မဟုတ်လို့ပါ”

ဤစကားကို ကြားရသည်နှင့် ယောဂီသည် ခြေလှမ်းရပ်တန့်၍ အမျိုးသမီးများထံ လျှောက်သွားသည်။ သူမတို့ တကယ်ပြောတာ ဟုတ်ရဲ့လားဟု မေး၏။ ပရိဂီကာက အထက်ပါစကားကိုပင် သူ့အား ထပ်ပြောပြ၏။ ထိုအခါ ယောဂီအရူးက ယူကြုံးမရသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေ၏။

“ငါဟာ အပြစ်ကြီးလွန်းသူ ဖြစ်တယ်၊ ငါ့ကြောင့် ကျော်ကြား ထင်ရှားတဲ့ နန်းတွင်းသူတစ်ယောက် ပျက်စီးရရှာတယ်”

ထို့နောက် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြီး အူဂျီယန်မြို့တော်ဆီ သို့ သွားလေ၏။

“ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေပစ်မယ်” ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ထား၏။

* * *

ဒီဗာဒတ္တ၏ တစ်အိမ်လုံးမှာလည်း ပူဆွေးသောက ရောက်နေကြ၏။ အမျိုးသမီးငယ်များ၊ အစေခံများ၊ လက်ပါးစေများ အားလုံး ပူဆွေးနေကြ၏။ အိမ်ဆားတစ်နေရာတွင် စန္ဒကူးထင်းပုံများ၊ ထောပတ်အိုးများ ပြင်ဆင်ထား၏။

ဒီဗာဒတ္တ၏ အလောင်းမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အဝတ်ဖြူဖြင့် ထုပ်ထား၏။

ဆူရဟာမန်ကို မြင်သောအခါ ဒီဗာဒတ္တ၏မိခင် မာကာဒန် စကြာက ဒေါသထွက်သွား၏။

“အို လူယုတ်မာ အပြစ်ကျူးလွန်သူ သင်ဟာ ဘာကြောင့် ပြန်လာရတာလဲ၊ ငါ့မှာ သမီးမရှိမှတော့ ကမ္ဘာကြီးမှာ ငါ ဘာမှ မလိုချင်တော့ဘူး၊ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သင် ဒီကို ပြန်လာတာလဲ၊ ငါတို့အားလုံး ပူဆွေးသောက ရောက်နေတာကို ဝမ်းသာအားရလာ

ကြည့်တာလား၊ ဘယ်သူ့ကို အားကိုးပြီး ဒီမိသားစု ဆက်လက် အသက်ရှင်နေရမှာလဲ ပြောပါဦး”ဟု မေးလေ၏။

အစေခံများသည် ဒီဗာဒတ္တ၏ အလောင်းကိုမ၍ အလောင်း စင်ပေါ် တင်နေကြ၏။

ဆူရဟာမန်ကလည်း လိုရင်းကိုသာ ပြောပြလိုက်လေ၏။

“မိခင် ဘာကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို အပြစ်တင်ရတာလဲ၊ ကံကြမ္မာ ကို မရှောင်လွှဲနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်ကို အပြစ်တင်လို့ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ၊ အခုလိုဖြစ်ရတာဟာ မိခင်ရဲ့ ကံကြမ္မာကြောင့်ပါ၊ ကျွန်ုပ်လည်း သူမ မရှိဘဲ အသက်ရှင်မနေနိုင်ပါဘူး”

ထို့နောက် သူ့ပေါင်ကိုလှီး၍ ရတနာကိုထုတ်ယူပြီး အမျိုး သမီးကြီးကို ပေးလေ၏။ နှုတ်မှလည်း

“ဒီရတနာ ရှိနေသရွေ့ .. မိခင် မဆင်းရဲနိုင်ပါဘူး”

ရတနာကို လက်တွင်ကိုင်ရင်း မိခင်က သူမ သမီးကို ပြော လိုက်၏။

“ထတော့ .. အို .. စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့ မိန်းကလေး။ သင် အနိုင်ရပြီ၊ တိုက်ပွဲကို သင် နိုင်ပြီ၊ သင်ဟာ နန်းတွင်းကချေသည်တွေ ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဆက်လက်ထိန်းနိုင်ခဲ့ချေပြီ”

ဒီဗာဒတ္တသည် ကြာမြင့်စွာ အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာသကဲ့သို့ ထလာ၏။ အားလုံးတို့သည်လည်း ပျော်ရွှင်သွားကြ၏။ ရူးနေသော ဗြဟ္မဏလူငယ်မှာလည်း သူမ၏ခင်ပွန်း ဖြစ်သွားတော့၏။

တစ်ဆယ့်ငါးရက် ကြာပြီးနောက် ဆူရဟာမန်သည် ဒီဗာဒတ္တ နှင့် ချစ်ခင်စွာ စကားပြောနေရင်း ‘မိခင်သိပါတယ်’ ဟူသော ပြောနေကျ စကားကို နှုတ်မှ ထွက်သွား၏။

ဤတွင် ဒီဗာဒတ္တက မေးလေ၏။

“အရှင့်မိခင်က သိတာလား၊ ကျွန်မ သိတာလား”

လူငယ်က ဖြေ၏။

“ကိုယ့်မိခင်က ဘာမှမသိပါဘူး၊ မင်းကသာ အားလုံးကို သိတာပါ”

ထိုအခါ ဒီဗာဒတ္တက အားရဝမ်းသာ ကြွေးကြော်လိုက်သည် မှာ “ကျွန်မ အားလုံးသိပြီးဖြစ်တဲ့အတွက် ရှင် ဒီအိမ်က ထွက်သွားပေ တော့” ဟူ၏။

ထို့နောက် ဗြဟ္မဏလူငယ်အား အိမ်မှ နှင်ထုတ်လိုက်ကြ တော့၏။

“ဒီဗာဒတ္တရဲ့လုပ်ပုံဟာ မပိုင်ဘူးလား သမီး”

ဗိဆမဆီလာက သူမ သမီးကို မေးလိုက်သည်။

“အတောမသတ်နိုင်သော ရမ္မက်နှင့် ဆန္ဒရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေ ဟာ သိပ်ပြီးတော့လည်း ကိုင်တွယ်ဖို့ ခက်ခဲတယ်၊ သူတို့ကို အောင် မြင်နိုင်ဖို့ ဆိုတာကတော့ ထူးခြားတဲ့ စွမ်းရည်သတ္တိရှိရမယ်” ဟု သူမက အလေးအနက် ပြောနေလေ၏။

